

An Exposition of the Seven Church Ages

Chapter Four

Ang Kapanahunan ng Iglesia ng Smyrna

Apocalipsis 2:8-11

"At sa anghel ng iglesia sa Smirna ay isulat mo: Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng una at ng huli, na namatay, at muling nabuhay;

Nalalaman ko ang iyong kapighatian, at ang iyong kadukhaan (datapuwa't ikaw ay mayaman), at ang pamumusong ng mga nagsasabing sila'y mga Judio, at hindi sila gayon, kundi isang sinagoga ni Satanas.

Huwag mong katakutan ang mga bagay na iyong malapit ng tiisin: narito, malapit ng ilagay ng diablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo'y masubok; at magkakaroon kayo ng kapighatiang sangpung araw. Magtapat ka hanggang sa kamatayan, at bibigyan kita ng putong ng buhay.

Ang may pakinig, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Ang magtagumpay ay hindi parurusahan ng ikalawang kamatayan."

Panimula

Upang sariwain ang inyong mga isipan, nais kong ituro muli kung paano tayo nakarating sa paghahanap ng mga pangalan ng mga mensahero sa iba't ibang kapanahunan. Tiniyak ng Diyos sa Kanyang soberanong kalooban na ang kasaysayan ng iglesia ng Bagong Tipan ay hindi nawala, tulad ng pagtiyak nito na ang kasaysayan ng Israel ay hindi mawawala sa pamamagitan ng paglalagay nito sa Bibliya at pagpapatibay nito ngayon mula sa maraming mga balumbon. , mga sisidlang lupa at iba pang mga artifact na natuklasan at binigyang-kahulugan ng mga arkeologo. Mayroon talaga kaming isang tumatakbo na komentaryo ng kasaysayan ng Bibliya mula sa unang pahina hanggang ngayon.

Kaya sa pagbabasa ng kasaysayan malalaman natin kung anong tao o kalalakihan sa iba't ibang kapanahunan ang pinakamalapit sa orihinal na pamantayan ng Diyos, ang Apostol na si Pablo. Ang mga ginamit ng Diyos upang ibalik ang Kanyang mga tao sa Salita ng Katotohanan ang siyang mga susuriin. Pagkatapos sa mga iyon ay magkakaroon ng isa para sa bawat kapanahunan na lalabas ang pinakamalinaw bilang pinakamalapit sa pamantayan ng Salita at kapangyarihan. Ang isa na iyon ang magiging mensahero. Ang mga kapanahunan ay matatagpuan din sa pamamagitan ng isang pag-aaral ng kasaysayan. Kailangan lang basahin ng isa ang mga kapanahunan tulad ng matatagpuan sa Apocalipsis at ang lahat ng ito ay ganap na pamantayan sa kasaysayan bilang TUNAY NA DAPAT. Dahil ang mga kapanahunan ng iglesia ay inihula ng Diyos at ang kanilang mismong mga kondisyon na ipinahayag, kung gayon kailangan, ang kasaysayang susunod ay tulad ng itinakda ng Bibliya. Ganyan kasimple—ngunit ang pagiging simple ay ang susi sa Salita. Ngayon sa lahat ng ito hindi lang ako naging isang estudyante at isang mananalaysay, hinangad kong maging isang taong maka-Espirituwal, at tanging sa tiyak na pagsang-ayon ng Espiritu ng Diyos na pinili ko ang mga lalaking napili ko. Ito ay totoo tulad ng alam ng Diyos ang aking puso.

Ang Mensahero

Gamit ang ibinigay na panuntunan ng ating Diyos sa pagpili ng mensahero para sa bawat kapanahunan, walang pag-aalinlangan nating ipinapahayag na si Irenaeus ay itinaas ng Panginoon sa posisyong iyon. Siya ang disipulo ng dakilang santo at mandirigma ng pananampalataya, si Polycarp. At walang pag-aalinlangan habang nakaupo siya sa paanan ng dakilang taong iyon ay natutunan niya ang mga biyayang Kristiyano na dumaloy mula sa kanyang nakatalagang buhay, sapagkat si Polycarp ay isa sa mga tunay na tanyag na banal sa lahat ng kapanahunan kung titingnan sa liwanag ng isang walang kapintasang buhay.

Matatandaan mo mula sa iyong sariling pagbabasa na si Polycarp ay martir. Masyadong matanda upang tumakas, at lubhang taos-puso ang isang tao upang payagan ang isa pang upang itago siya at pagkatapos ay magdusa ng isang parusa para sa paggawa nito, ibinigay niya ang kanyang sarili hanggang sa kamatayan. Ngunit bago niya ginawa, humingi siya at binigyan ng pahintulot na manalangin ng dalawang oras para sa kanyang mga kapatid sa Panginoon, para sa gobernador, para sa kanyang mga kaaway at sa mga bumihag sa kanya. Tulad ng mga dakilang banal sa lahat ng kapanahunan, at nagnanais ng mas mabuting pagkabuhay na mag-uli, tumayo siya nang matatag, tumatangging ikaila ang Panginoon, at namatay nang may malinis na budhi. Siya ay inilagay sa tulos (kinalagan ng tali sa kanyang sariling kahilingan) at ang apoy ay sinindihan. Lumayo ang apoy sa kanyang katawan,

tumangging madampian siya. Pagkatapos ay tinusok siya ng isang espada. Habang ginagawa ito, bumulwak ang tubig mula sa kanyang tagiliran na pumuksa sa mga apoy. Ang kanyang espiritu ay aktwal na nakita na umalis sa anyo ng isang puting kalapati na inilabas mula sa kanyang sinapupunan. Ngunit para sa lahat ng dakilang patotoo na ito, ang estudyanteng ito ni Juan na Tagapaghayag ay hindi militante laban sa sistemang Nicolaita, dahil siya mismo ay nahilig sa organisasyon, hindi napagtanto na ang pagnanais para sa pakikisama at kung ano ang tila isang magandang plano upang itaguyod ang gawain ng Diyos ay talagang isang panlilinlang ng kaaway.

Kay Irenaeus ay hindi ganito. Siya ay militante laban sa anumang anyo ng organisasyon. Gayundin, ang kanyang kasaysayan ng buhay, kung saan naglingkod siya sa Panginoon, ay isa sa maraming pagpapakita ng Banal na Espiritu; at ang Salita ay itinuro nang may kakaibang kalinawan at pagsang-ayon sa orihinal na mga tuntunin nito. Ang kanyang mga iglesia sa Pransiya ay kilala na mayroong mga kaloob ng Espiritu sa kanila, dahil ang mga banal ay nagsasalita ng mga wika, nagpropesiya, bumuhay ng mga patay, at nagpagaling ng mga maysakit sa pamamagitan ng panalangin ng pananampalataya. Nakita niya ang panganib ng anumang uri ng organisadong kapatiran sa mga matatanda, pastor, atbp. Siya ay matatag na tumayo para sa isang pinag-isa, puspup ng Espiritu, at nagpapakita ng kaloob na lokal na iglesia. At pinarangalan siya ng Diyos dahil sa kapangyarihan ng Diyos na nahayag sa gitna ng mga banal.

Malinaw din siya sa kanyang pagkaunawa sa Panguluhang Diyos. At dahil siya ay disipulo ni Polycarp, na siya namang disipulo ni San Juan, malalaman natin na siya ay may siguradong perpektong pagtuturo hangga't maaari sa paksang ito. Sa Tomo 1, pahina 412 ng Ante Nicene Fathers mayroon tayong pahayag na ito sa pamamagitan niya sa Panguluhang Diyos. "Lahat ng iba pang mga pananalita, gayundin, ay naglalabas ng titulo ng isa, at ng iisang nilalang, ang Panginoon ng Kapangyarihan, ang Panginoon, ang Ama ng Lahat, ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat, ang Kataas-taasan, ang Lumikha, ang Maylikha, at ang mga katulad nito, ang mga ito ay hindi ang mga pangalan at titulo ng magkakasunod na magkakaibang nilalang, ngunit ng iisa at pareho." Malinaw niyang itinuro na ang mga ito ay mga titulo lamang gaya ng Rosas ng Sharon, Maliwanag at Tala sa Umaga, Pinakamaganda sa Sampung Libo, atbp. Wala rin iba kundi IISANG Diyos. Ang Kanyang Pangalan ay Panginoong Hesukristo.

Kaya sa kanyang mahigpit na pagsunod sa Salita, sa kanyang kamangha-manghang pagkaunawa sa Kasulatan, at sa pagsama ng kapangyarihan ng Diyos sa ministryong iyon, siya ang tamang pinili para sa kapanahunan. Ito ay lubos na nakalulungkot na ang ibang mga kapanahunan ay wala sa kanilang mga mensahero ng gayong balanse ng bunga, kapangyarihan, at pamumuno sa Banal na Espiritu at ng Salita.

Smyrna

Ang lungsod ng Smirna ay nasa hilaga ng kaunti ng Efeso sa bukana ng Gulpo ng Smirna. Dahil sa napakahusay nitong daungan ito ay isang sentro ng komersyal na kilala sa mga pagluluwas nito. Nakikilala din ito sa mga paaralan ng retorika, pilosopiya, medisina, agham, at magagandang gusali. Maraming Hudyo ang naninirahan doon, at sila ay mahigpit na sumasalungat sa Kristiyanismo, higit pa kaysa sa mga Romano. Sa katunayan, si Polycarp, ang unang obispo sa Smyrna ay pinatay ng mga Hudyo at sinasabing nilapastangan ng mga Hudyo ang kanilang banal na araw (Sabado) upang dalhin ang mga kahoy na gagawa ng kanyang libing para sunugin.

Ang salitang Smyrna ay nangangahulugang, "mapait," na nagmula sa salita, mira. Ginamit ang mira sa pag-embalsamo ng mga patay. Kaya mayroon tayong dalawang bahagi na kahalagahan na matatagpuan sa pangalan ng kapanahunang ito. Ito ay isang mapait na kapanahunan na puno ng kamatayan. Ang dalawang punong ubas sa loob ng balangkas ng iglesia ay lalong naghihiwalay na may tumaas na kapaitan patungo sa tunay na puno ng ubas mula sa bahaging huwad. Ang kamatayan ay hindi lamang binhi ng huwad na puno ng ubas kundi maging sa tunay na puno ng ubas ay may gumagapang na paralisis at kawalan ng lakas dahil nahiwalay na sila mula sa walang halong katotohanan ng mga unang taon pagkatapos ng Pentecostes; at walang tunay na mananampalataya ang mas malakas at espirituwal na malusog at buhay kaysa sa kanyang kaalaman at pagsunod sa dalisay na Salita ng Diyos, na nakikita ng maraming mga halimbawa sa Lumang Tipan. Ang organisasyon ay mabilis na lumalago, na nagpapatunay at nagdaragdag sa pagkamatay ng mga miyembro, dahil ang pamumuno ng Espiritu Santo ay pinatalsik at ang Salita ay pinalitan ng mga kredo, dogma at ritwal na gawa ng tao.

Nang ang Israel ay pumasok sa labag sa batas na pakikipag-alyansa sa mundo, at bumuo ng mga pagsasama sa pamamagitan ng pag-aasawa, sa kahulihulihan ay dumating ang araw na ang mundo ay nasakop at dinala ng Babilonia ang bayan ng Diyos sa pagkabihag. Ngayon nang sila ay nabihag ay pumasok sila na may pagkasaserdote, isang templo at ang Salita. Ngunit nang bumalik sila ay nagkaroon sila ng mga rabbi, isang teolohikal na pagkakasunud-sunod ng mga Fariseo, isang sinagoga, at ang Talmud. At nang dumating si Jesus sila ay napakasama kaya tinawag Niya sila ng kanilang ama, ang diyablo, at ito sa kabila ng katotohanan sila ay mula kay Abraham ayon sa laman. Sa kapanahunan ito nakikita natin ang kaparehong bagay din na nangyayari. Gayunpaman, dahil ang 'buong Israel' ay hindi Israel, ngunit ang isang maliit na grupo ay ang tunay na Espirituwal na mga Israelita, kaya palaging

mayroong isang maliit na grupo ng mga tunay na Kristiyano, ang nobya ni Kristo, hanggang sa Siya ay dumating para sa Kanyang pag-aari.

Sa lungsod na ito mayroong dalawang sikat na mga templo. Ang isa ay ang templo na itinayo sa pagsamba kay Zeus, at ang isa ay itinayo kay Cybele. At sa pagitan ng dalawang templo na ito ay natagpuan ang pinakamagandang daan ng sinaunang panahon, na tinatawag na Ginintuang Kalye. Para sa akin ito ay naglalarawan ng karagdagang pagpasok ng paganismo na nagsimula na sa unang panahon, ngunit kilala na umiral lamang sa Roma. Ang pagsasama ng dalawang templo ng isang diyos at diyosa ay ang binhi ng Maryolatry kung saan si Maria ay tinatawag na ina ng Diyos at tumatanggap ng karangalan at mga titulo at kapangyarihan na nagbibigay sa kanya ng isang pagkakapantay-pantay kay Hesu-Kristo.

Ang Ginintuang Kalye na sumasama sa kanila ay isang larawan ng kasakiman na naging dahilan upang ang mga Nicolaita mga nag-organisa ay sumapi sa estado at simbahan dahil alam nila ang kayamanan at kapangyarihan na iniaalok nito sa kanila. Dahil ang Kapanahunan ng Efeso ay ang binhi lamang para sa trahedya na Kapanahunan ng Pergamos na nasa hinaharap pa, itong Panahon ng taga Smirna ay ang ulan, ang araw, at ang pagpapakain na tumitiyak sa masamang katiwalian na magpapatunay sa simbahan sa idolatriya na espirituwal na pakikiapid. , kung saan hindi na siya makakabangon. Ang kamatayan ay tumatagos sa kanyang ugat hanggang sanga at sila na nakibahagi sa kanya, ay nakibahagi sa kapaitan at kamatayan.

Ang kapanahunan na ito ay tumagal mula 170 hanggang 312 A.D.

Ang Pagbati

Apocalipsis 2:8,

"At sa anghel ng iglesia sa Smirna ay isulat mo: Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng una at ng huli, na namatay, at muling nabuhay."

"Ang una at ng huli, Na namatay, at muling nabuhay." Ngayon ang mga ito ay hindi mga salita ng isang tao. Isang tao lamang (maaari siyang magsalita mula sa libingan) ay magsasabi, "Ako ang una at ang huli na nabuhay at namatay." Ang unang bagay na nangyayari sa isang tao ay ipinanganak siya (buhay) at ang huling bagay na nangyayari ay namatay siya. Kaya ito ay hindi isang tao na nagsasalita. Ito ang Diyos. Kinuha ng tao (Adan) ang buhay at ginawa itong kamatayan. Ngunit ang TAONG ito (Hesus) ay kumuha ng kamatayan at ginawa itong buhay. Kinuha ni Adam ang pagiging inosente at ginawa itong pagkakasala. Kinuha ng Isang ito ang pagkakasala at ginawa itong katuwiran. Kinuha ni Adan ang isang paraiso at ginawa itong isang basurang umaatungal na ilang; ngunit ang Isang ito ay babalik upang gawing isa pang Eden ang isang lupang umuuga at umuurong sa pagkawasak. Kinuha ni Adan ang isang buhay ng pakikisama at kagalakan sa Diyos at ginawa itong isang disyerto ng espirituwal na kadiliman na nagbunga ng lahat ng kasalanan, pagkasira ng moralidad, sakit, pagdurusa, maling akala, at katiwalian na nakikipagdigma sa loob ng kaluluwa ng mga tao. Ngunit ang Isang ito, mula sa lahat ng kalunus-lunos na kamatayan at pagkasira na pumuno sa sangkatauhan, ay nagbunga ng isang buhay ng katuwiran at kagandahan, upang kung paanong ang kasalanan ay minsang naghari sa kamatayan, gayon din naman ang mga tao ay maaaring maghari ngayon sa katuwiran sa pamamagitan ng Isa, si Kristo Jesus; at hindi gaya ng pagkakasala, bagama't talagang kakila-kilabot, nguni't ngayon ay higit pa ang Kanyang kaloob sa buhay na walang hanggan.

At narito Siya, naglalakad sa gitna ng kanyang mga tinubos, maging ang Kanyang iglesia. At ano yaon mga natubos? Hindi tayo marami gaya ni Pablo, mga mamamatay-tao at mga tiwali? Hindi tayo marami katulad ng magnanakaw na naghihingalo, magnanakaw at mga mamamatay-tao. Lahat ng mga tropeo ng Kanyang biyaya. Lahat ay ibinalik mula sa mga kamatayan. Lahat ay ginawang BUHAY kay Kristo Hesus, ang Panginoon.

Siguro kung napansin mo ang pagbati sa unang kapanahunan at pagkatapos ay naitala ang isa sa kapanahunang ito. Ilagay lang sila na magkakasama. "Ang mga bagay na ito ay sinasabi Niya na humahawak ng pitong bituin sa Kanyang kanang kamay at lumalakad sa gitna ng mga iglesia. Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng Una at ang Huli, Na kung saan ay namatay at nabuhay. Ito ay isa at ang parehong persona. At ipinapaalam Niya sa atin na ang iglesia ay Kanya.

Tulad ng binhi ng bunga ay nasa gitna ng bunga, gayon din Siya, ang Maharlikang Binhi, sa gitna ng iglesia. Kung paanong ang binhi lamang ang may buhay dito, gayon din Siya ang may-akda ng buhay sa iglesia. Ang Kanyang paglalakad ay nagpapahiwatig ng Kanyang walang pagod na pangangalaga dito. Siya ang Punong Pastol na nagbabantay sa Kanyang pag-aari. Iyan ay tama, sapagkat binili Niya ang iglesia iyon ng Kanyang sariling dugo. Ang dugo na iyon ay dugo ng Diyos. Ang Isa na nagmamay-ari ng iglesia iyon ay Diyos, ang pinaka Diyos. Siya ang 'Una at ang Huli.' Ang pamagat na iyon ay nagpapahiwatig ng kawalang-hanggan. Siya ay patay at buhay. Binayaran Niya ang halaga upang Siya ang nag-iisang nagmamay-ari ng templo ng Diyos. Pinamamahalaan niya ito. Siya ay sinasamba dito. Kinasusuklaman niya ang sinumang aagawin ang Kanyang pagka-Diyos at awtoridad. Walang alinlangan

na ang dahilan kung bakit ipinakilala Niya ang Kanyang Sarili sa bawat kapanahunan bilang Diyos ay upang balaan at aliwin ang mga tao. Binabalaan Niya ang huwad na puno ng ubas, at inaaliw Niya ang tunay na puno ng ubas. Ito ang ISANG TUNAY NA MAKAPANGYARIHANG DIYOS. Pakinggan Siya at mabuhay.

Mga Kalagayan Ng Kapanahunan

Apocalipsis 2:9,

"Nalalaman ko ang iyong kapighatian, at ang iyong kadukhaan (datapuwa't ikaw ay mayaman), at ang pamumusong ng mga nagsasabing sila'y mga Judio, at hindi sila gayon, kundi isang sinagoga ni Satanas."

Ang susi sa kapanahunang ito ay napakaliwanag na pagdurusa. Kung nagkaroon ng kapighatian sa unang kapanahunan, ngayon ay hinuhulaan ang isang tumitinding kapighatian sa buong ikalawang kapanahunan. Walang alinlangan ngunit kung ano ang inilapat ng mga sumusunod na salita ni Pablo sa masa ng mga Kristiyano saanman sila naroroon sa mundo at sa bawat kapanahunan.

Mga Hebreo 10:32-38,

"Datapuwa't alalahanin ang mga nakaraang araw, na sa mga yaon, pagkatapos na kayo'y maliwanagan, ay nangagtiis kayo ng malaking pakikilaban ng mga pagbabata;

Na una una ay naging isang katawatawa dahil sa mga pagkasiphayo at gayon din sa mga kahirapan; at sa ikalawa, ay naging kasama niyaong mga inaring gayon.

Sapagka't kayo'y nangahabag sa mga may tanikala, at tinanggap ninyo ng buong galak ang pagkaagaw ng inyong pag-aari, palibhasa'y inyong nalalamang mayroon kayo sa inyong sarili ng isang pag-aaring lalong mabuti at tumatagal.

Huwag nga ninyong itakuwil ang inyong pagkakatiwala, na may dakilang ganting-pala.

Sapagka't kayo'y nangangailangan ng pagtitiis, upang kung inyong magawa ang kalooban ng Dios, ay magsitanggap kayo ng pangako.

Sapagka't sa madaling panahon, Siyang pumaparito ay darating, at hindi magluluwat.

Nguni't ang aking lingkod na matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya: At kung siya ay umurong, ay hindi kalulugdan ng aking kaluluwa."

Ang pakikisama lamang ng mabait na mga tao sa tunay na mananampalataya ay maaaring magdulot ng kamatayan bilang kapalit ng kanilang kabaitan.

Ngayon sinasabi ng Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, "ALAM KO." Doon Siya ay naglalakad sa lagitnaan ng Kanyang mga tao. Naroon Siya, ang Punong Pastol ng kawan. Ngunit pinipigilan ba Niya ang pag-uusig? Tinututulak ba Niya ang kapighatian? Hindi, hindi Niya ginagawa. Sinasabi lang niya, "ALAM KO ang iyong kapighatian - hindi ko winalang bahala ang iyong pagdurusa." Anong isang pagtalisod ito sa napakaraming tao. Tulad ng Israel nagtataka sila kung talagang mahal sila ng Diyos. Paano magiging makatarungan at mapagmahal ang Diyos kung nananatili Siya at minamasdan ang Kanyang mga tao na nagdurusa?

Iyan ang kanilang hiniling sa Malakias 1:1-3,

"Ang pasanin ng Salita ng Panginoon sa Israel ni Malakias.

Mahal kita, sabi ng Panginoon. Gayon ma'y sinasabi natin, Saan Mo kami iniibig? Hindi ba kapatid ni Jacob si Esau? sabi ng Panginoon: gayon ma'y minahal ko si Jacob,

At kinamumuhian ko si Esau, at inilagay ang kaniyang mga bundok at ang kaniyang pamana na basura para sa mga dragon ng ilang."

Nakikita mo, hindi nila maisip ang pag-ibig ng Diyos. Naisip nila na ang pag-ibig ay nangangahulugang walang pagdurusa. Naisip nila na ang pag-ibig ay nangangahulugang isang sanggol na may pangangalaga ng magulang. Ngunit sinabi ng Diyos na ang Kanyang pag-ibig ay "electtibo" na pag-ibig. Ang patunay ng Kanyang pag-ibig ay PAGHIRANG—na anuman ang mangyari, ang Kanyang pag-ibig ay tunay na napatunayan sa katotohanang sila ay pinili para sa kaligtasan (dahil pinili ka ng Diyos sa kaligtasan sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at paniniwala sa katotohanan). Maaaring ipagkaloob ka Niya sa kamatayan gaya ng ginawa Niya kay Pablo. Maaari Niyang ipagkaloob ka sa pagdurusa tulad ng ginawa Niya kay Job. Iyan ang Kanyang sariling kapasyahan. Siya ay may pinakamataas na kapangyarihan. Ngunit lahat ng ito ay may layunin. Kung wala Siyang layunin, kung gayon Siya ang magiging may-akda ng pagkabigo at hindi ng kapayapaan. Ang kanyang layunin ay na matapos tayong

magdusang sumandali ay gagawing perpekto tayo, maitatag, palakasin at maisaayos. Tulad ng sinabi ni Job, "Naglalagay Siya ng kalakasan sa atin." (Job 23:6b) Nakikita mo Siya, Mismo, na nagdusa. Natutuhan Niya ang pagsunod sa mga bagay na Kanyang dinanas. Siya ay talagang ginawang sakdal sa pamamagitan ng mga bagay na Kanyang pinagdudusahan.

Mga Hebreo 5:8-9,

"Bagama't siya'y Anak, gayon may natuto ng pagtalima sa pamamagitan ng mga bagay na kaniyang tiniis;

At nang siya'y mapaging sakdal, ay siya ang gumawa ng walang hanggang kaligtasan ng lahat na mga nagsisitalima sa kaniya;"

Sa payak na wika, ang mismong katangian ni Hesus ay ginawang sakdal sa pamamagitan ng pagdurusa. At ayon kay Pablo iniwan Niya ang Kanyang iglesia ng isang sukatan ng pagdurusa na sila rin, sa pamamagitan ng kanilang pananampalataya sa Diyos habang nagdurusa para sa Kanya, ay darating sa isang lugar ng pagiging sakdal. Bakit Niya gusto ito?

Santiago 1:2-4,

"Mga kapatid ko, ariin ninyong buong kagalakan, kung kayo'y mangahulog sa sarisaring tukso;

Yamang nalalaman na ang pagsubok sa inyong pananampalataya ay gumagawa ng pagtitiis.

At inyong pabayaan na ang pagtitiis ay magkaroon ng sakdal na gawa, upang kayo'y maging sakdal at ganap, na walang anoman kakulangan."

Bakit Siya naghihintay? Ang dahilan ay sa Mga Roma 8:17-18,

"At kung mga anak, ay mga tagapagmana nga; mga tagapagmana sa Dios, at mga kasamang tagapagmana ni Cristo; kung gayon nga makipagtiis tayo sa kaniya, upang tayo'y lumuwalhati namang kasama niya.

Sapagka't napatutunayan ko na ang pagtitiis sa panahong ito'y hindi karapatdapat maitumbas sa kaluwalhati ng mahahayag sa atin."

Maliban kung magdusa tayo kasama Niya hindi tayo maaaring maghari kasama Niya. Kailangan mong magdusa upang maghari. Ang dahilan dito ay ang karakter na iyon ay hindi kailanman ginawa nang walang pagdurusa. Ang pag-uugali ay isang KATAGUMPAYAN, hindi isang kaloob. Ang isang tao na walang karakter ay hindi maaaring maghari dahil ang kapangyarihan bukod sa karakter ay Sataniko. Ngunit ang kapangyarihan na may karakter ay angkop upang mamuno. At dahil gusto Niyang ibahagi natin kahit ang Kanyang trono sa parehong batayan na Siya ay nagtagumpay at naupo sa trono ng Kanyang Ama, kung gayon kailangan nating manaig upang maupo na kasama Niya. At ang maliit na pansamantalang pagdurusa na pinagdadaan natin ngayon ay hindi karapat-dapat na ihambing sa napakalaking kaluwalhatian na ihahayag sa atin kapag Siya ay dumating. Oh, anong mga kayamanan ang nakaimbak para sa mga taong gustong pumasok sa Kanyang kaharian sa pamamagitan ng maraming kapighatian.

"Isipin mo itong hindi kakaiba tungkol sa nagniningas na mga pagsubok na subukan ka."

Iyan ang sinabi ni Pedro. Kakaiba ba na nais ng Diyos na magkaroon tayo ng isang katangiang tulad ni Kristo na dumarating sa pamamagitan ng pagdurusa? Hindi ginoo. At lahat tayo ay may mga pagsubok. Lahat tayo ay sinubukan at pinarusahan bilang mga anak. Hindi isa ngunit napupunta sa pamamagitan nyan. Ang iglesia na hindi nagdurusa, at hindi sinusubukan, ay hindi nakuha ito—hindi ito sa Diyos.

Heb 12:6,

"Sapagka't kaniyang iniibig ng Panginoon, kaniyang pinarurusahan, at sinasaktan ang bawa't anak na kaniyang tinatanggap. Ngunit kung kayo ay walang pagkastigo, na kung saan ang lahat ay nakikibahagi, kung gayon kayo ay mga bastardo, at hindi mga anak."

Ngayon ang espesyal na kondisyon na ito sa Smyrna ay dapat ilapat sa bawat kapanahunan. Walang kapanahunan na libre mula dito. Walang tunay na mananampalataya na malaya mula rito. Ito ay sa Diyos. Ito ang kalooban ng Diyos. Ito ay kinakailangan. Kailangan nating ituro sa atin ng Panginoon ang katotohanan na dapat tayong magdusa at maging katulad ni Kristo sa paggawa nito. "Ang pag-ibig ay nagdurusa nang mahaba at may mabuting pag-uugali."

Mateo 5:11-12,

"Mapapalad kayo pagka kayo'y inaalimura, at kayo'y pinaguusig, at kayo'y pinagwiwikaan

ng sarisaring masama na pawang kasinungalingan, dahil sa akin.

Mangagalak kayo, at mangagsayang totoo: sapagka't malaki ang ganti sa inyo sa langit: sapagka't gayon din ang kanilang pagkausig sa mga propeta na nangauna sa inyo."

Ang maulap na kalangitan at mga unos ng buhay ay hindi mga palatandaan ng hindi pagsang-ayon ng Diyos. Ni ang maaliwalas na kalangitan at tahimik na tubig na mga palatandaan ng Kanyang pagmamahal at pagsang-ayon. Ang kanyang pagsang-ayon sa sinuman sa atin ay nasa MINAMAHAL lamang. Ang Kanyang pagmamahal ay pagkahirang na mayroon Siya para sa atin bago pa maitatag ang sanlibutan. Mahal ba Niya tayo? Ah oo. Ngunit paano natin malalaman? Malalaman natin dahil sinabi Niya, at ipinahayag na mahal Niya tayo dahil dinala Niya tayo sa Kanyang sarili at ibinigay sa atin ang Kanyang Espiritu, na inilalagay tayo bilang mga anak. At paano ko mapapatunayan ang aking pagmamahal sa Kanya? Sa pamamagitan ng pananampalataya sa sinabi Niya, at sa pagsasagawa ng aking sarili nang may kagalakan sa gitna ng mga pagsubok na pinahihintulutan Niya sa Kanyang karunungan na mangyari.

"Alam ko ang iyong kahirapan (ngunit ikaw ay mayaman)."

Ayan na naman muli. Tingnan Siyang naglalakad pataas at pababa sa gitna ng Kanyang Iglesia. Tulad ng isang ama ay tinitingnan Niya ang Kanyang pamilya. Siya ang Pinuno ng Kanyang sambahayan. Siya ang tagapagkaloob. Siya ang tagapagtanggol. Ngunit tinitingnan Niya ang kanilang kahirapan. O, kung paano ang mga hindi naturuang mananampalataya ay natitod dito. Paano makatiis ang Diyos na tumingin sa Kanyang sarili sa panahon ng pangangailangan at hindi lamang mapigilan ang lahat ng ito— ibigay lamang at labis ang lahat ng materyal sa kanila?

Narito kung saan kailangan mong maniwala muli sa pag-ibig, at kabutihan at karunungan ng Diyos. Ito rin ay lubhang kinakailangan. Alalahanin na pinayuhan Niya, "Huwag ninyong isipin ang kinabukasan, kung ano ang inyong kakainin o kung ano ang inyong isusuot. Alam ng inyong Ama ang mga bagay na kinakailangan ninyo. Siya na nagsusuot ng liryo at nagpapakain sa maya ay gagawa ng higit pa para sa iyo. Ang mga pisikal na bagay na ito ay hindi ang tunay na pangunahing mga pangangailangan ng iyong buhay, sapagkat ang buhay ng isang tao ay hindi binubuo ng mga bagay na taglay niya. Ngunit sa halip hanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran at lahat ng materyal na pangangailangan ay idaragdag sa inyo."

Ang mga tao ng Diyos ay hindi materyalismo sa pag-iisip. Sila ay may Kristong-pag-iisip.. Hindi nila hinahanap ang mga kayamanan na nasa ibaba; hinahanap nila ang mga nasa itaas. Ito ay ganap na totoo, ang karamihan ng mga Kristiyano ay HINDI mayaman. Sa halip sila ay nasa mahihirap na panig. Ito ay gayon din sa panahon ni Hesus. Totoo ito sa kapanahunan ni Pablo at dapat itong totoo ngayon. Oh, hindi masyadong totoo ngayon para sa Kapanahunan ng Laodicea ay isa sa malawak na kayamanan kung saan kadalasan ang pamantayan ng ispiritwalidad ay isang kasaganaan ng mga makamundong kayamanan. Naku, kung gaano kayaman ang simbahan sa mga kalakal. Ngunit gaano kahirap sa Espiritu. "Mapalad kayong dukha, sapagka't sa inyo ang kaharian ng Dios. Ang kaharian ng Diyos ay HINDI karne at inumin." Ito ay hindi materyal. Ito ay SA LOOB sa natin. Ang isang mayamang tao ay mayaman sa Diyos, hindi sa makamundong mga bagay.

"O," iyak ng Espiritu, "Nakikita ko ang iyong kadukhaan. Nakikita ko ang iyong pangangailangan. Wala kang gaanong tinatangkilik, anumang bagay, para maipagmalaki. Anuman meron ka ay kinuha mula sa iyo. Masaya mong isinuko ang iyong mga ari-arian kapalit ng mga walang hanggan. Pinagtatawanan ka. Ikaw ay kinukutya. Wala kang materyal na mapagkukunan upang bumalik. Ngunit ikaw ay mayaman sa kabila ng lahat ng ito. Ang iyong katiwasayan ay nasa Kanya na iyong kalasag at napakalaking gantimpala. Ang iyong kaharian ay darating pa. Ngunit darating ito. At ito ay magiging isang walang hanggan. Oo, nasa isip ko ang iyong mga pagsubok at paghihirap. Alam ko kung gaano kahirap makisama. Ngunit maaalala Ko ang lahat ng ito kapag bumalik Ako upang maangkin kayo bilang Aking pag-aari, at pagkatapos ay gagantimpalaan Ko kayo."

Ngayon ito ay wala laban sa mga taong mayaman dahil ang Diyos ay makapagliligtas ng isang mayamang tao. Ang ilan sa mga anak ng Diyos ay mayaman. Ngunit ang pera ay maaaring maging tulad ng isang patibong, hindi lamang sa mga tumatangkilik nito kundi sa mga wala nito. Doon sa unang panahon, sumigaw si Santiago sa mga taong naglalagay ng kalakal sa mayayamang tao, "Huwag magkaroon ng pananampalataya sa ating Panginoong Jesu-Kristo nang may pagtatangi ng mga tao." Ang mga mahihirap doon ay nagsisikap na purihin ang mayayaman upang makakuha ng tulong, sa halip na magtiwala sa Diyos. "Huwag mo itong gawin," sabi ni Santiago. "Huwag mo itong gawin. Ang pera ay hindi ang lahat. Ang pera ay hindi ang katugunan." At ngayon hindi rin ito ang katugunan. Mayroon tayong higit na kayamanan kaysa dati ngunit mas kaunti ang nagagawa sa Espirituwal. Ito ay hindi sa salapi gumagawa ang Diyos. Gumagalaw Siya sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu. At ang pagkilos ng Espiritu ay dumarating lamang sa isang buhay na inilaan sa Salita.

Ang Sinagoga Ni Satanas

Apocalipsis 2:9 b.

"Alam Ko ang pamumusong ng mga nagsasabing sila'y mga Judio, at hindi sila gayon, kundi isang sinagoga ni Satanas."

Narito ang isang talata na magdadala ng malaking kaisipan, hindi lamang dahil ito ay pinaka kakaiba sa mga nilalaman nito, ngunit ito rin ay halos paulit-ulit sa isang kapanahunan na mahigit isang libong taon na ang lumipas.

Apocalipsis 2:9

"Nalalaman ko ang iyong kapighatian, at ang iyong kadukhaan (datapuwa't ikaw ay mayaman), at ang pamumusong ng mga nagsasabing sila'y mga Judio, at hindi sila gayon, kundi isang sinagoga ni Satanas."

Upang magsimula, ang salitang, Hudyo, ay hindi naglalarawan sa relihiyon ng mga Hudyo. Ito ay tumutukoy lamang sa mga tao ng Juda at may parehong tumpak na kahulugan kung sasabihin ko na ako ay ipinanganak na Irlandes. Sinasabi ng mga taong ito na sila ay talagang mga Hudyo, tunay na mga Hudyo sa pamamagitan ng kapanganakan. Sila ay mga sinungaling. Hindi sila mga Hudyo sa kapanganakan at hindi sila mga Hudyo sa pamamagitan ng relihiyon.

Kung ang lahat ng ito ay totoo, ano sila? Sila ay isang nalinlang na mga tao na bahagi na ng iglesia. Sila ay kabilang sa huwad na puno ng ubas.

Hindi sila sa tunay na iglesia, kundi sa huwad na iglesia dahil sinabi ng Diyos na "sila ang sinagoga ni Satanas." Ngayon ang salita para sa sinagoga ay hindi ang parehong salita na ginagamit natin para sa iglesia. Sa Bibliya, ang ibig sabihin ng iglesia, "ang mga tinawag", o ang "mga ipinatawag". Sinabi ng Salmista tungkol sa mga hinirang na tao,

"Mapalad ang tao na IYONG PINILI, at PINAGPALAPIT SA IYO, upang siya'y makatahan sa Iyong mga looban."

Awit 65:4.

Ngunit ang kahulugan ng sinagoga ay "pagpupulong o pagtitipon." Ito ay maaaring mabuti o masama, ngunit sa kasong ito ay masama, sapagkat ito ang mga yaong ang pagtitipon ay hindi sa Diyos kundi sa kanilang sarili. Sinabi ni Isaias tungkol sa kanila,

"Masdan, tiyak na magtitipon sila, ngunit HINDI SA AKIN: sinomang magtitipon laban sa iyo ay mahuhulog dahil sa iyo."

Isaias 54:15.

At dahil ang mga ito ay tiyak na laban sa tunay na puno ng ubas, balang araw haharapin sila ng Diyos sa pagkawasak.

Ngayon bakit mayroon tayong mga tao na halo-halong sa balangkas ng iglesia at pagtawag sa kanilang sarili na mga Hudyo? Ang dahilan dito ay ito: Dahil sila ay mga sinungaling maaari silang gumawa ng anumang paghahabol na nais nila. Maaari nilang sabihin kung ano ang gusto nila na tila ito ay isang katotohanan at pagkatapos ay manatili dito. At sa kasong ito maaari silang nagsisinungaling na may napakalakas na pag-iisip sa isip. Hindi ba kaya na ang unang iglesia ay halos kung hindi ganap na binubuo ng mga Judio, ginagawa silang orihinal na mga miyembro ng Kanyang katawan? Ang labindalawang apostol ay mga Hudyo, at ang mga sumunod na apostol ay alinman sa mga Hudyo o mga proselita. Kaya para sa mga kalalakihan na manumpa sila ay mga Hudyo ay magbibigay sa kanila ng isang katangi-tangi at isang pag-angkin sa pagka-orihinal. Sabihin ang isang kasinungalingan. Manatili dito. Huwag isipin ang katotohanan o kasaysayan. Sabihin lang ito at patuloy na sabihin ito sa mga tao, at sa kalaon ng panahon tatanggapin ito ng mga tao.

Ngayon nakuha mo ba ang isang bagay doon? Hindi ba't ganoon din ang espiritu sa iglesia ngayon? Wala bang grupo na nagsasabing sila ang orihinal at totoong iglesia at ang kaligtasan ay matatagpuan lamang sa kanya? Hindi ba nila inaangkin na mayroon silang mga susi ng kaharian na kanilang natanggap mula kay Pedro? Hindi ba nila inaangkin na si Pedro ang kanilang unang papa, at na siya ay nanirahan sa Roma noong WALANG PATUNAY NA KASAYSAYAN PARA DITO? At kahit na ang kanyang pinaka-edukado at nakakaalam na mga tagasunod ay naniniwala sa kanyang mga kasinungalingan. Sinagoga ni Satanas! At kung si Satanas ang kanyang ama, at siya ang ama ng kasinungalingan, kung gayon ito ay hindi kataka-taka na ang mga nasa kaniyang sinagoga ay mga sinungaling din.

Isaalang-alang ang pag-iisip ng pamumusong. Ang mga ito sa sinagoga ni Satanas ay hindi

namumusong sa Diyos sa pagkakataong ito (kahit na hindi sinasabi) ngunit nilalapastangan nila ang tunay na iglesia Tiyak. Tulad ng pag-usig at pagpatay ni Cain kay Abel dahil siya (Cain) ay mula sa masamang iyon, at habang ang mga patay na pormal na tagasunod ng Hudaismo (sinabi ni Jesus na sila ay mula sa kanilang ama, ang diyablo) ay sinubukang sirain ang mga Kristiyano sa unang ilang taon ng unang edad, ngayon ang parehong grupong ito (ang huwad na baging) ay mas malakas na sinusubukang sirain ang tunay na mananampalataya sa ikalawang kapanahunan. Ang espiritu ng antikristo ay lumalaki.

Ang grupo na dahan-dahang pumasok sa iglesia sa pamamagitan ng mga GAWA nito (Nikolaytanismo) ay hindi na natatakot sa pagkalantad ngunit hayagang organisado sa isang grupo ng sarili nitong pagtitipon at lumalaban sa tunay na simbahan sa di-nagkukunwaring poot.

Ngayon kapag sinabi ko na ito ay isang organisadong antikristo simbahan binibigyan ko kayo ng katotohanan mula sa napatunayang kasaysayan. Ang unang simbahan na itinatag sa Roma (susundan natin ang kasaysayan nito sa Panahon ng Pergamean) ay ginawang kasinungalingan ang katotohanan ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapakilala ng isang paganong relihiyon na may mga pangalan at kahulugang Kristiyano. Sa ikalawang kapanahunan ito ay napakapagano (bagaman sinasabing siya ang tunay na simbahan) na si Polycarp ay dumating mga 1500 milya sa isang napakatandang kapanahunan upang makiusap sa kanila na bumalik. Hindi nila ito gagawin. Mayroon silang matatag na pamunuan at matatag na organisasyon, at ganap na pag-alis sa Salita. Ito kung gayon, ang sinagoga ni Satanas, na puno ng kalapastanganan, na kung saan ay naging mga binhi na ng doktrina ng Nikolaytanismo, at sa lalong madaling panahon ay magiging aktwal na upuan o kapangyarihan ng relihiyong Satanas. At ito ay eksaktong tama para sa Apocalipsis 2:9 b HINDI sinasabi na ang mga taong ito AY sinagoga ni Satanas ngunit sinasabi nito na SILA AY SINAGOGA NI SATANAS.

Ang espiritong ito ng antikristo ay hindi na bago. Hindi ito isang bagay na dumating lamang sa mga kapanahunan ng iglesia. Ito ay narito laging kasama lahat ng sandali. Upang makakuha ng isang malinaw na pag-unawa sa kung paano ito gumagana, kung paano ito lumalaban sa Diyos at pagkuha ng kapangyarihan sa iglesia, tingnan ang Lumang Tipan at tingnan ito doon. Suriin natin ang espiritu na ito tulad ng ipinahayag sa Israel nang lumabas siya sa Egipto upang maging iglesia sa ilang.

Kung paanong ang unang iglesya ay nagsimula sa ilalim ng dalisay na ministeryo ng Banal na Espiritu na may mga tanda at mga kababalaghan at mga pagpapakita tulad ng propesiya, mga wika, at interpretasyon, karunungan, kaalaman at pagpapagaling, gayon din sa mga araw ng Israel nang umalis sila sa Ehipto, sila ay nasa ilalim ng ang pamumuno ng Espiritu ng Diyos na nagpapahayag sa mga kaloob. Ang Diyos ang pinuno ng mga tao. Sa totoo lang Siya ang kanilang Hari. Siya ay isang Amang-Hari. Inalagaan niya ang Israel tulad ng isang lalaking nagmamalasakit sa kanyang pamilya. Pinakain niya sila, nakipaglaban sa kanilang mga laban, pinalayas ang kanilang mga paghihirap at naisaayos ang kanilang mga problema. Inabala lamang Niya ang Kanyang sarili sa kanila. Sila ang tanging bansa kung saan Siya ay tunay na Diyos. Ngunit isang araw nakarating sila sa pagtingin sa paligid, at nakita nila ang mga Filisteo at iba pang mga bansa na may mga hari sa kanila. Nakita nito ang kanilang mga mata at napagpasyahan nila na dapat nilang gawing tao ang kanilang pamumuno, kaya gusto nila ang isang hari. Ngayon gagawing tao ng Diyos ang pamumuno Mismo, sa Persona ng Panginoong Jesu-Cristo, ngunit nauna sila sa Kanya. Alam ni Satanas ang plano ng Diyos kaya inilagay niya ito sa puso ng mga tao upang mauna ang Diyos (ang Salita).

Nang lapitan nila si Samuel at humingi ng hari, labis na nalungkot si Samuel na halos mabigo ang kanyang puso. Pinangunahan ng Diyos ang Kanyang mga tao sa pamamagitan nitong inilaan, pinagtibay ng Kasulatan na propeta at nadama niya na siya ay tinanggihan. Tinipon niya ang mga tao at nagsumamo sa kanila na huwag tumalikod sa Diyos na nagdala sa kanila tulad ng mga bata, at pinaunlad sila at binasbasan sila. Ngunit nagpursige sila. Sinabi nila kay Samuel. "Hindi ka kailanman naging mali sa iyong nangunguna. Hindi ka kailanman naging hindi tapat sa iyong mga pakikitungo sa pananalapi. Ginawa mo na ang iyong makakaya upang mapanatili kaming naaayon sa Salita ng Panginoon. Pinahahalagahan namin ang mga himala, karunungan, probisyon at proteksyon ng Diyos. Naniniwala kami dito. Gusto namin ito. At isa pa, hindi namin ninais na wala ito. Kaya lang gusto natin ng isang hari na mamuno sa atin sa labanan. Ngayon, siyempre, kapag tayo ay lalabas sa pakikipagdigma, ito pa rin ang ating layunin na ang mga pari ay magpatuloy sa pagsunod sa Judah, at tayo ay hihipan ang mga trumpeta at magsisisigaw at aawit. Wala tayong balak na pigilan ang alinman sa mga iyon. NGUNIT NAIS NATIN ANG ISANG HARI NA ISA SA ATIN NA MAMUNO SA ATIN."

At sinabi ng Diyos kay Samuel. "Tingnan, hindi ka nila tinanggihan, ngunit tinanggihan nila AKO mula sa pamamahala sa kanila."

Gaano kalunus-lunos iyon. Hindi nila napagtanto na noong hinihiling nila sa Diyos na hayaan silang maging katulad ng ibang bahagi ng mundo ay tinatanggihan nila Siya, dahil inorden ng Diyos na ang Kanyang mga tao ay kumilos nang iba sa mundo. Hindi sila sa sanlibutan at hindi sila mukhang tagasanlibutan at hindi sila kumikilos tulad ng sanlibutan. Sila ay ipinako sa krus sa sanlibutan at ang sanlibutan ay ipinako sa krus sa kanila.

II Mga Taga Corinto 6:17-18,

"Kaya nga, Magsialis kayo sa kanila, at magsihawalay kayo, sabi ng Panginoon, At huwag kayong magsihipo ng mga bagay na marumi, At kayo'y aking tatanggapin,

At ako sa inyo'y magiging ama, At sa akin kayo'y magiging mga anak na lalake at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat."

Nakikita mo ang isang pagkakaiba sa pagitan ng Israel at ang nalalabi sa mga bansa ay ang Diyos. Ilagay ang Diyos sa isang tabi at ang Israel ay tulad ng ibang bansa. Nang putulin ni Samson ang kanyang buhok siya ay tulad ng ibang tao. Isantabi ang pamumuno ng Espiritu Santo at ang iglesia ay WALANG ANUMAN KUNDI ANG MUNDO NA MAY PANGALAN NG DIYOS NA NAKALAKIP DITO. Ang mundo at ang iglesia ay lahat ng iisang bukol, tulad nina Jacob at Esau ay sa parehong mga magulang, ngunit ang Espiritu ng Diyos ay gumagawa ng pagkakaiba.

Hindi mahalaga kung tawagin mo ang iyong sarili na isang Kristiyano. Kahit sino ay maaaring gawin iyon. Ang punto ay kung nasa iyo o wala ang Espiritu ng Diyos, dahil kung wala ang Espiritung iyon ay itinakuwil ka; ikaw ay wala sa Kanya. Amen.

Hindi pa matagal na ang nakalipas tinanong ko ang isang babae kung siya ay isang Kristiyano. Sinabi niya sa akin, "Ipapaalam ko sa iyo, ginoo, na nagsisindi ako ng kandila tuwing gabi." Ano ang kinalaman nito sa mundo? Ako ay isang Methodist, Ako ay isang Bautista, Ako ay isang Pentecostal. Walang kinalaman iyon. Ito ay ang Espiritu Santo o maglaho.

Buweno, simula pabalik doon sa unang iglesya ang mga tao ay nag-isip at mangatuwiran kung paano pagbutihin sa Diyos. Ang mga gawa ng mga Nicolaitanes ay nagsimulang magpakita ng kanilang sarili. Pagkatapos ay nabuo ang isang grupo. Sila ay lumayo mula sa pamantayan ng Salita. Ang kailangan lang ay isang salita lamang ang binago at ang maliit na lebadura na iyon ay pagkatapos ay magpapaalsa sa buong bukol. Siya na nagkasala sa isang punto ng batas ay nagkasala ng lahat. Binago lang ni Eva ang isang salita. Gagawin ito.

At nang mabuo ang grupong iyon na nakasentro kay Satanas, nagsimula itong mapoot at makipaglaban sa mga tunay na mananampalataya, na iginigiit na sila (ang mga ibang nilalang) ay ang simbahan ng Diyos.

Pansinin kung paano nagbubunga ng poot ang organisasyon. Sinisira nito ang pagsama-sama. Gumagawa ito ng kapaitan. Iyon ang ibig sabihin ng mira. Ito ay kung ano Smyrna ay puno ng. Kapaitan. Ang ugat ng kapaitan ay nagpaparumi sa marami. Kaya't higit pa at higit pang karumihan ang papasok. Ang bawat kapanahunan ay madarama ang mga pilat nito.

Ang iglesia ng Smyrnaean ay lumayo mula sa orihinal. Ito ay naging isang paghahalo ng lahi. Ito ay paghahalo ng lahi mismo ang paraan ni Eba na ginawa. Alam mo na ang isang paghahalo ng lahi ay kung ano ang nagmumula sa dalawang paghahalo ng mga uri. Ang resulta ay hindi na puro tulad ng orihinal. Ito ay pasasama ng magkaibang lahi. Buweno, nang pahintulutan ni Eba ang halimaw na paghaluin ang kanyang binhi sa kanya ay gumawa siya ng isang nilalang na tinatawag na Cain na hindi purong tao. Siya ay mula sa MASAMANG ISA. Pansinin kung pano siya naiiba mula kay Abel. Pansinin kung paano siya naiiba mula kay Set. Kinamumuhian niya ang Diyos at hindi susundin ang Salita at inuusig at pinatay ang matuwid. Itinakda niya ang kanyang sarili na mas mataas sa Salita ng Diyos.

Ang iglesia, din, ay umalis sa kung ano siya sa orihinal. Siya ay isang pinaghalo na magkaibang uri. Iyon ay, ang nominal ng simbahan ay isang pinaghalong magkaibang uri. Sinasabi ng mga tao, "Ako ay isang Bautista." Ito ay hindi gaya sa simula. "Ako ay Metodista." Ito ay hindi kaya sa simula. Sa halip na tuwid na Salita ng Diyos, sa halip na ang mga taong puno ng Espiritu sa iglesia na pinamunuan ng paghahayag na ibinigay ng Espiritu, mayroon na ngayong mga kredo, at mga batas, at ang mga edukadong hula ng mga taong may pinag-aralan. Ang pag-aaral ay kinuha ang lugar ng kapahayagan. Ang dahilan ay pinalitan ang pananampalataya. Pinalitan ng programa ang kusang loob na papuri sa Espiritu Santo. Ito ay hindi kaya mula sa simula. Ang buong lahi ay nagbago. Ito ay naging isang pinahalang uri na simbahan.

Ngayon pagkatapos, kapag ang simbahan ay naging pinaghalong dalawang magkaibang uri, ito ba ay makabuo ng purong mga Kristiyano? Hindi ito maaaring. Ang buhay o binhi na nagdadala sa mga Kristiyano sa kapanganakan ay wala sa kanila. Tulad ng nagdudulot tulad ng. Ang mga Bautista ay nagdadala ng mas maraming mga Bautista at kumikilos sila tulad ng mga Bautista. Ang mga Metodista ay nagdadala ng mga Metodista at kumikilos sila tulad ng mga Metodista. Walang isa ay kilala sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos at hindi rin sila maaaring maging para sa mga ito ay wala doon. Kilala sila sa pamamagitan ng kanilang seremonyal na pagsamba sa Diyos at sa kanilang mga kredo at dogma.

Pangungusap tungkol sa isang paghahalo ng magkaibang uri. Alam mo ba ang pinakatanyag na

paghahalo ng dalawang uri sa buong mundo? Ito ay nasa atin para sa mga kapanahunan. Ito ay ang mola. Ito ay isang krus sa pagitan ng isang asno at isang kabayo. Siya ay isang nakakatawang uri ng isang hayop. Hindi niya maaaring maparami ang kanyang sarili. Wala siyang buhay na magagawa iyon. Ngunit makipag-usap tungkol sa trabaho. Maaari niyang gumawa ng higit ang kabayo o ang asno. Ngunit masdan ang kanyang kalikasan. Siya ay matigas ang ulo at hindi ka maaaring magtiwala sa kanya. Siya ay isang sakdal na larawan ng piinaghalong dalawang uri na relihiyon. Ang isang krus sa pagitan ng katotohanan at kadiliman, sapagkat ang kabayo ay isang uri ng tunay na mananampalataya at ang asno ay isang larawan ng hindi matuwid. Paghaluin ang mga ito at mayroon kang baog, pormal na relihiyon. Wala itong binhi ng buhay. Ito ay patay. Maaari itong pag-usapan ang tungkol sa katotohanan ngunit hindi ito makagawa nito. Wala itong Diyos sa gitna nito, ngunit nagtitipon ito nang sama-sama at nagsasalita tungkol sa Diyos, at habang sistematikong tinatanggi ang kapangyarihan. Itatangi nila ang Salita sa mismong Pangalan ng Panginoon. At walang anumang pag-asa para sa kanila. Napagtanto mo ba na walang organisadong relihiyon ang nagkaroon ng muling pagkabuhay? Hindi kailanman! Kapag nag-organisa sila namatay sila. Hindi na sila maaaring bumalik. Hindi ginoo. Maaari kong ipakita sa iyo sa tipo.

Sa Exodo 13:13,

"At bawa't panganay sa asno ay tutubusin mo ng isang kordero; at kung hindi mo tutubusin, ay iyo ngang babaliin ang kaniyang leeg: at lahat ng mga panganay na lalake sa iyong mga anak ay iyong tutubusin."

Tingnan, ang asno ay maaaring matubos. Ang bawat kahabag-habag na makasalanan ay maaaring matubos ng sakripisyo ng dugo ni Jesucristo, o sa pagtangg kay Kristo ay tatanggihan ang kanyang sarili. Ngunit hindi mo tinubos ang mola. Walang pagtubos para sa kanya. Walang dugo para sa kanya. Hindi pwede dahil ang mola ay sumilong sa simbahan habang ang asno ay sumilong sa dugo. Ang mola may "walang binhi" sa kanya na maaaring mapabilis, ngunit ang asno ay may binhi.

Aba, ilang linggo lang ang nakalipas nagbasa ako ng editorial. Oo, ito ay isang editoryal ng isang hindi ligtas na negosyante; hindi ng isang Kristiyano. Sinabi niya na namangha siya sa mga iglesia. Hindi niya maintindihan sila. Nagkaroon sila ng mga seminaryo na puno ng mga propesor na nagturo ng Salita ng Diyos upang wasakin ito. Ngayon ay hindi mawari ng lalaking ito. Siya ay nabigla nito. Sinabi niya na maaari niyang maunawaan ang ateista o komunista, o malayang palaisip o ibang tao na gumagawa nito. Ngunit nang ang simbahan mismo ang nagwasak sa Salita ng Diyos ito ay katumbas ng sinasadyang pagpatay. HAYAN ANG IYONG PAGHAHALO NG DALAWANG URI NA RELIHIYON. GISING AMERICA BAGO ITO AY MASYADO NG HULI.

Kapag ang simbahan ay lumayo mula sa Salita ay maniniwala ito sa anumang bagay. Ito ay tulad ni Eba. Nang isilang si Cain sinabi niya, "Nagkaanak ako ng isang lalaki mula sa Panginoon." Ngayon napagtanto mo ba na talagang sinadya niya iyan? Naisip niya na mayroon siyang isang anak na lalaki mula sa Panginoon. Kita mo, sa sandaling siya ay nalinlang sa pamamagitan ng pagkuha ng salita ni Satanas sa halip na ang Salita ng Diyos ay naisip niya na ang anumang sinabi niya ay tama. Kung sinabi niya na mayroon siyang isang tao mula sa Diyos, kung magkagayon ay mayroon siyang isang tao mula sa Diyos. Ngunit ang Diyos ay nagtakda ng mga batas sa Kanyang sansinukob. Ang isang mabuting binhi ay maaari lamang magbunga ng mabuting bunga at ang masamang binhi ay makapagbunga lamang ng masamang bunga. Ngayon ang bawat binhi, bagaman naiiba, ay gagamitin ang parehong lupa, pagpapakain, kahalumigmigan, at sikat ng araw, ngunit ito ay magbunga ayon sa kanyang sarili uri pagkatapos. Pansinin ang kasaysayan ng linya ni Cain. Pansinin ang kasaysayan ng linya ng Seth. Isang pagkakaiba lamang sa pagitan nila - ang orihinal na binhi. Wala nang iba pa.

Kung titingnan mo ang pahayag na ito ni Eba nang malapitan, mapapansin mo na siya ay may higit na pang-unawa kaysa sa napagtanto ng karamihan. Hindi niya itinuring ang anak kay Satanas dahil iyon ay magiging kapantay niya sa Diyos. Ang Diyos lamang ang makakalikha ng itlog sa sinapupunan ni Maria. Hindi magawa iyon ni Satanas. Alam iyon ni Eba. Si Satanas ay maaari lamang magbaluktot. Kaya nilinlang niya siya ng maling binhi. Ito'y binhi ng ahas na nagdala kay Cain. Ito ang binhi ni Adan na nagdala kay Abel at Seth. Ang mga binhi ay dumaan sa eksaktong parehong proseso, ngunit ang mga bata ay naiiba para sa mga ito ay mula sa iba't ibang mga binhi.

Naniniwala siya na si Cain ay mula sa Diyos. Tinanggap niya ang kasinungalingan ng diyablo bilang katotohanan ng Diyos. Iyon ay eksakto kung ano ang mayroon tayo ngayon. Itinakda ng mga Simbahan ang kanilang mga sarili bilang mga bukal ng katotohanan ngunit ang katotohanan ay wala sa kanila; gayon ma'y ang kanilang mga anak ay nanunumpa sa kanila at papatay pa upang itaguyod ang kanilang kamalian.

Kung sa tingin mo ay isang pagmamalabis, basahin ang lahat ng II Timoteo kabanata 3 at ang unang limang talata ng ikaapat na kabanata.

II Ni Timoteo 4:1-5

"Ipinagbibilin ko sa iyo sa paningin ng Dios, at ni Cristo Jesus, na siyang huhukom sa mga buhay at sa mga patay, sa pamamagitan ng kaniyang pagpapakita at sa kaniyang kaharian;

Ipangaral mo ang salita; magsikap ka sa kapanahunan, at sa di kapanahunan, sumawata ka, sumaway ka, mangaral ka na may buong pagpapahinuhod at pagtuturo.

Sapagka't darating ang panahon na hindi nila titiisin ang mabuting doktrina; kundi ayon sa kanilang sariling mga pagnanasa ay magbubunton sila sa kanilang mga sarili ng mga guro, na may pangangati ng mga tainga;

At kanilang tatalikuran ang kanilang mga tainga mula sa katotohanan, at ibabaling sa mga pabula.

Ngunit panoorin mo ang lahat ng bagay, magtiis ng mga paghihirap, gawin mo ang gawain ng isang ebanghelista, gumawa ng ganap na patunay ng iyong ministeryo."

Kapag pinahintulutan ng iglesia ang kanyang sarili na lumayo mula sa orihinal, tulad nina Adan at Eba, ang kamatayan ay nakalagay.

Walang lakas sa kanya. Siya ay naging isang halimaw. Sa sandaling ang iglesia ay lumipat patungo sa anyo at seremonya, at patungo sa pagkasaserdote sa pamamagitan ng pag-oorganisa ng mga ministro sa isang grupo na nagpasya sa pamumuno bukod sa Banal na Espiritu at sa Kanyang Salita, sa mismong sandaling iyon ay pumasok ang kamatayan at nagsimula siyang magkasakit, at nang siya ay nagkasakit siya. nagbago sa isang walang kapangyarihang grupo ng mga tao na ang tanging sandata ay argumento. Wala siyang magagawa sa Espiritu, dahil ang kanyang pag-asa ay itinayo sa programa at hindi sa pananampalataya sa Kanyang Salita. Naghasik sila ng programa upang umani sila ng programa. Naghasik sila ng kabuktutan kaya umani sila ng mga baluktot na mga anak.

Pinakialaman mo ang Diyos at inaani mo kung ano mismo ang iyong iniksiyon. Dapat malaman iyon ng tao mula sa kalikasan. Pinakialaman niya ang kalikasan. Siya ay nag-iniksiyon ng kanyang sariling mga ideya sa kalikasan at muling inayos ang mga molekula, atbp., at ngayon siya ay umaani ng isang ipoipo. Tingnan lamang kung paano nila pinalaki ang manok. Ito ay napakataas na pinalaki ito ay isang paglatag ng makina na naglalatag ng sarili nito. Ito ay hindi mabuti para sa pagkain at malambot at mahinang pagkain. Nag-iinject sila ng substance sa karne na kinakain natin at dahil doon ay nagbabago ang katawan ng tao kaya ang mga babae ay nagiging makitid sa balakang at mas malawak ang balikat at ang mga lalaki ay kabaligtaran. Ngayon kung lolokohin mo ang kalikasan at makakuha ng isang halimaw at isang bumaliktad, ano ang mangyayari kung baguhin mo ang katotohanan sa isang kasinungalingan? Ang sagot ay, magbubunga ka ng isang antikristo, walang diyos na sistema ng relihiyon na baluktot na ito hindi magmumukha o magbunga ng ginawa ng orihinal. Ang tanging sagot na mayroon ang Diyos para sa isang sitwasyon na tulad nito ay ang lawa ng apoy.

Ang mahirap na Kapanahunan ng Smyrnaean ay namamatay. Nang ito ay mamatay, hindi na ito babalik. Walang kapanahunan na babalik. Walang muling pagkabuhay na bumalik. Hindi ito maaaring magkaroon ng buhay ng Diyos dito sa pamamagitan ng likas na henerasyon. Ito ay nangangailangan ng pagbabagong-buhay mula sa itaas. Ang huling kapanahunang ito ay nagsimula sa mga apoy ng isang Pentecostal na muling pagbabangon at inayos nila ito kaagad pabalik. Sa halip na kunin ang Salita, kinuha nila ang kanilang sariling mga ideya at ginawa kung ano ang ginawa ng bawat kapanahunan—pinalitan ang manwal para sa Salita. Humakbang ka lang palabas sa manwal na iyon at tingnan kung ano ang mangyayari. Ikaw ay sa labas, kapatid na lalaki. At uusigin ka nila at sisihin ito sa Diyos. At kung paano nila mahal ang kanilang organisasyon. Hindi nakapagtataka. Sila ay pangalawang henerasyong Pentecostal at dahil ang Diyos ay walang mga apo, sila ay mga anak lamang ng kanilang mga ama, na kilala sa kanilang mga kredo at anyo ng pagsamba. Maaari silang makipag-usap tungkol sa kung ano ang dati, ngunit hindi nila ito makalikha. Sa sandaling mayroon silang kidlat ngunit tungkol sa lahat na naiwan ay ang kulog.

Ngunit hayaan silang makipag-usap sa iyo tungkol sa mga kaluwalhatian ng kanilang kilusan. Sasabihin nila, "Oo ginoo, gusto kong malaman mo na ito ay isang pagkilos na walang sinumang nagsimula. Kusa itong dumating. Ang Espiritu ay bumagsak sa buong mundo. Oo ginoo, nakuha namin kung ano ang mayroon sila sa Pentekostes. Ito ay hindi sa mga tao kundi ng Diyos. KUNG GAYON BAKIT HINDI NILA ITO PINANANATILI SA GANOONG PARAAN? KUNG DIYOS ANG NAGSIMULA PANO BA HINDI ITO MAPAPANATILI AT MATAPOS NG DIYOS? Kung ang Diyos ay hindi sumulat ng isang hanbuk ng mga kredo at mga pormula at dogma upang simulan ito, kung gayon anong karapatan nila para gawin iyon?"

Ibinuhos ng Diyos ang Kanyang Espiritu sa mga Bautista, Metodista, Nazarenes, Adventista, Presbyterian, Kapatid, Simbahan ng Diyos (maraming pinangalanan) atbp. Ang lahat ng mga kapatid na ito ay dinala sa iba't ibang doktrina, batas, manwal ng simbahan atbp. Inalis ng Diyos ang lahat sa isang tabi; Sinira Niya ang kanilang dispensasyon ng mga teorya at ipinambalik ang mga kaloob ng Espiritu, na pinatutunayan na Siya ay siya pa rin kahapon at ngayon at magpakailanman. Ngunit natutuhan ba ng

mga Pentecostal na iyon ang kanilang aral tungkol sa organisasyon? Hindi ginoo. Nag-organisa sila kaagad at nagsulat ng kanilang sariling mga aklat-aralin, by-laws at manwal ng simbahan, aklat ng pakikisama, atbp. na may isang ideya sa isip, na patunayan na nasa kanila na ngayon ang lahat ng katotohanan, alam ang lahat ng mga sagot, at samakatuwid ay, ang mga piling tao ng Diyos na nakakaalam ng daan at maipapakita ito sa iba bilang mga itinalagang gabay ng Diyos. Ngunit hindi nila nakuha ito. Sila ay nag-hybrid sa kanilang mga sarili tulad ng mismong mga grupo na kanilang pinanggalingan. Kung nais nilang maging sa nobya ay kailangan nilang lumabas nang eksakto tulad ng ginawa ng kanilang mga ninuno.

Ang mga ito ay tulad ng lahat ng iba pa. Ang muling pagkabuhay ay tapos na. Sinusubukan nilang mabuhay ng isang pangalan at patay. Kinuha nila ang organisasyon, habang pinag-uusapan ang Espiritu ng Diyos. Pinag-uusapan nila ang katibayan ng Banal na Espiritu. Ngunit nakakalimutan nila na ang diyablo ay nakakapagsalita rin ng mga wika, masyado. Ang lubos na pagkalito ni Babel ay nasa gitna nila at tinawag nila itong Espiritu ng Diyos. Muli nating nakikita ang tao na nagsasabi sa Diyos, sa halip na sabihin ng Diyos sa tao.

Ngayon ay maaari mong hangarin na pagalitan ako dito mismo para sa kung ano ang sinabi ko. Tama ba. Tinatawag nila ang kanilang sarili na Pentecostal at Puspos ng Ebanghelyo. Hayaan silang patunayan ito. Sa Pentecostes ang apoy ay dumating sa isang ulap at pinaghiwalay sa bawat isa sa kanila tulad ng isang dila, at nahulog sa bawat isa. Nasaan ang apoy? Nagsalita sila sa mga wika noong Pentekostes at naunawaan ng mga taong nakinig. Saan iyon? Ang buong karamihan ng mga mananampalataya ay kumilos tulad ng isang pamilya. Ang mga Pentecostal ay masama na hinati tulad ng anumang pangkat sa kasaysayan. Walang sinumang tao ang nangahas na sumali sa kanyang sarili sa unang iglesia kundi ang Diyos lamang ang nagdaragdag. Mayroon silang maraming mga kambing sa kanila tulad ng anumang. Inaangkin nila na ganap na Ebanghelyo ngunit hindi nila ito mapatunayan. Ang kanilang mga simbahan ay walang laman ng kapangyarihan tulad ng alinman sa kanila. Kung sila ay buong Ebanghelyo, mas mabuting aminin natin na nagkamali ang Bibliya nang inilalarawan nito ang buong Ebanghelyo ng mga tao noong Pentecostes. Kumanta sila, "Nagkaroon ng malaking pagbabago sa akin." Tama sila. Ngunit ang pagbabago ay hindi para sa mas mainam.

Panahon na upang makabalik sa Diyos. Mayroon silang isang pangalan na kanilang nabubuhay ngunit patay. Ang mga wika ay hindi katibayan ng muling pagkabuhay. Ito ang katibayan ng kamatayan. Ipinahayag ng mga wika ang katibayan na ang seremonyal na relihiyon ng mga Hudyo ay tapos na, na nagsimula ang isang bagong panahon. Ang mga wika ngayon ay umaalingawngaw sa tabing sa mga kapanahunan ng iglesiang Gentil at ang Ebanghelyo ay babalik sa mga Hudyo. Ang mga tao ay nagsasalita tungkol sa mga wikang nagbabadya sa isang mahusay na Espirituwal na pagkilos. Nakaligtaan nila ang bangka. Ang katotohanan ay isinusulat nito ang tapusin sa lahat ng mga makataong ideya, programa at kaharian, at ang kaharian ng Diyos ay pinapasok. Gumising mga tao ng Diyos. Gumising.

Kung hindi mo iniisip na ito ay totoo, pakinggan lamang ito. Sa buong mundo sa parehong Pentecostal at pangunahing mga grupo, inorganisa nila ang mga negosyante. Sinakop nila ang pulpito nang walang tawag mula sa Diyos. Itinuring nila ang kanilang mga sarili bilang mga mangingisda ng mga tao at ang mga tagapagtatag ng isang pagkilos ng Diyos, at sinasabi nila na ang kaloob na ministeryo ng Efeso 4:10-13 na ibinigay ng Diyos sa simbahan ay nabigo, kaya sila ang humalili. Narito tama tayo sa gitna ng katuparan ng hula, na tinatawag na mga kasabihan ni Korah, at hindi nila alam na natupad nila ito. Sila ay bulag na nagpapatuloy sa karanasan sa pangangaral para sa katotohanan. Nawa kahabagan sila ng Diyos. Nawa'y mabuksan ang kanilang mga mata bago pa ito huli ang lahat. Oh, pakinggan mo ako. Kailan naging karapat-dapat ang prestihiyo ng pera, pamumuno sa lipunan, kakayahan sa negosyo, o napakahusay na pag-iisip sa isang tao para sa espirituwal na pamumuno, o nagbibigay ng anumang bigat sa Salita ng Diyos? At kapag sa anumang paraan ang materyalidad o mga halaga ng tao ay nagsisimulang ipakita bilang media kung saan gumagana ang Diyos sa halip na ang Banal na Espiritu LAMANG, kung gayon nakikipaglaban tayo laban sa Diyos, hindi para sa Kanya.

Ngayon gusto ko ito sa rekord dito mismo. Hindi ako nagsasalita laban sa mga matatanda sa iglesia. Hindi ginoo. At ang matanda sa iglesia na iyon ay maaaring maging mahirap tulad ng sinumang tao ay kailanman mahirap, o maging pinakamayamang tao sa mundo hangga't siya ay isang matanda sa iglesia sa puso at gawa. Hindi ako mag-atubiling mag-orden ng sinumang tao na may tunay na Espirituwal na mga kwalipikasyon bilang isang matanda sa iglesia o diakono anuman ang kanyang pananalapi o posisyon sa lipunan. Ngunit kapag nakita mo ang isang panlipunan o pinansiyal na istraktura ay pumapasok sa iglesia na naghahati sa mga tao sa anumang paraan—hindi iyon sa Diyos. Ito ay isa pang tanda ng panahon sa pisikal na mayaman na ito, ngunit Espirituwal na mahihirap na Kapanahunan ng Laodicean kung saan tayo ngayon ay nabubuhay.

"Alam ko ang iyong kahirapan." Napansin mo ba na ang kanilang kahirapan ay nauugnay sa sinagoga ni Satanas sa parehong talatang iyon? Oo, ito ay ang mayamang makapangyarihang samahan na may kayamanan at palaging itinutulak ang maliliit na tao na naglilingkod sa Diyos. Kapag ang Espiritu ng Diyos ay gumagalaw sa puso ng mga tao, sino ang umalis sa mga gusali at ari-arian? Ang maliit na kawan ay

laging nawawala sa malaking samahan. At saan pupunta ang mga tao? Sumasamba sila sa mga tahanan, mga lumang gusali ng tindahan, at mga silong, tulad ng ginawa nila noong nagpunta sila sa mga katakumba.

Ang mga taong ito ay mahirap sa mga kalakal sa mundong ito. Tiyak. Ngunit sila ay mayaman sa Espiritu.

“Alam ko ang kanilang pamumusong.” Ngayon ay hindi ang pag-iisip dito na ang mga sinungaling na ito ay pamumusong sa Diyos, kahit na walang sabi-sabi. Ngunit nilapastangan nila ang tunay na iglesia. Ito ay palaging ganito. Ang mga Hudyo ng Jerusalem ay namumusong sa simbahan sa simula. Ginawa rin ng mga Gentil na politeismo. Kung ang sinuman ay magiging masama, ito ay palaging magiging tunay na binhi. Noong panahon ni Nero ang mga Kristiyano ay sinisisi sa bawat kalamidad — maging sa pagsunog ng Roma. Sa mga bansang komunista ang maliit na kawan ay palaging ang unang pinatay bagaman talagang hindi gaanong mahalaga sa laki. Kahit na ang mga Kristiyano ay mabuting tapat na mga tao, na gumagawa lamang ng mabuti, palagi silang inuusig hanggang sa wakas upang sila ay pisikal na mawasak.

Ang dahilan kung bakit ito ay gayon, ay dahil sila ay isang pagsaway sa mga walang diyos. Tulad ng isang namamagang hinlalaki ay nakatayo sila sa harap ng masasama. At kahit na ang matuwid ay walang intensyon na makapinsala sa masasama ngunit nais lamang na gumawa ng mabuti, palagi nilang nasusumpungan na sila ay nasasangkot tulad ni Juan Bautista kay Herodes. Sapagka't hindi nais ni Juan na saktan si Herodes o sa kanyang asawa kundi upang iligtas sila mula sa poot ng Diyos. Ito ay hindi lamang lubusang naiintindihan at ganap na makatiis, ngunit si Juan ay pinatay dahil dito. At para sa lahat ng kabutihan na ginagawa ng mga tao ng Diyos, sila ay inilalagay pa rin sa pampublikong kahihyan at sa kamatayan. Tiyak na may masasamang puwersa sa likod ng isang tao na walang konsensiya na ibabalik nila ang masama sa mga gumawa sa kanila ng mabuti. Oo, may ganoong puwersa. Ito ay si Satanas. Ang sagot ay nasa susunod na talata.

Sampung Taon Ng Kapighatian

Apocalipsis 2:10

“Huwag mong katakutan ang mga bagay na iyong malapit ng tiisin: narito, malapit ng ilagay ng diablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo'y masubok; at magkakaroon kayo ng kapighatiang sangpung araw. Magtapat ka hanggang sa kamatayan, at bibigyan kita ng putong ng buhay.”

Sa tuwing ginagamit ng Panginoon ang mga salitang iyon, “Huwag matakot,” may pakikipag-ugnayan na may malaking panganib at pagdurusa at pag-agaw. Ngayon ay hindi Niya sinasabi sa isang prangka, maikling paraan, “Darating ang kapighatian.” Matatakot iyon sa isa. Ngunit tulad ng isang ina na malapit nang patayin ang ilaw ay malumanay na nagsasabi sa kanyang anak upang hindi siya matakot, “Ngayon huwag kang matakot, sapagkat ang liwanag ay mamamatay at magdidilim. Pero tandaan mo nandito lang ako sa tabi mo.” Kaya sinasabi Niya, “Huwag kang matakot sa tao o kung ano ang magagawa niya sa iyo. Ako ay kasama mo, at ang Aking biyaya ay sapat para sa iyo. Kapag dumaan ka sa tubig, hindi ka nila maaapawan. Kahit na sa kamatayan ay nadaig ka. Ikaw ay higit pa sa mga matatagumpay.

Alam ng dakilang apostol, si Pablo, mula sa karanasan ng katotohanan ng mga salitang iyon at sumulat siya sa Roma 8:35-59,

“Sino ang maghihiwalay sa atin sa pag-ibig ni Cristo? ang kapighatian, o pagkabalisa, o pag-uusig, o taggutom, o kahubaran, o panganib, o tabak?”

Tulad ng nasusulat, Para sa Iyong kapakanan kami ay pinatay sa buong araw; kami ay nabibilang na mga tupa para sa katayan.

Hindi sa lahat ng mga bagay na ito tayo ay higit pa sa mga manlulupig sa pamamagitan Niya na nagmamahal sa atin.

Sapagka't ako'y naniniwalang lubos, na kahit ang kamatayan man, kahit ang buhay, kahit ang mga anghel, kahit ang mga pamunuan, kahit ang mga bagay na kasalukuyan, kahit ang mga bagay na darating,

Kahit ang kataasan, kahit ang kababaan, kahit ang alin mang ibang nilalang, ay hindi makapaghihiwalay sa atin sa pagibig ng Dios, na nasa kay Cristo Jesus na Panginoon natin.

Hindi, hindi tayo dapat matakot. Ang kanyang pag-ibig ay nagpapaalis ng lahat ng takot.

Ngayon pansinin kung ano ang sinasabi Niya, “itatapon ng diyablo ang ilan sa inyo sa bilangguan upang ikaw ay masubukan.” Ginagawa iyon ng mga Hudyo noon. Ginagawa iyon ng mga paganong pari noon. Ang mga gobernador na sinubukang paboran ang publiko dahil ang mga tao ay nagustuhan ang arena, hinagis ang mga Kristiyano ng libu-libo hanggang sa kanilang kamatayan, na pinupuksa sila ng mga

leon at gladyador. Ano ang kinalaman ng diyablo dito? Bakit sisihin siya? Ah, oo, ngunit ito ay galit ng diyablo sa likod ng lahat ng ito. Siya ay nasa likod ng lahat ng ito dahil kinamumuhian niya ang Diyos. Kung ano ang itinakda ng Diyos sa Kanyang puso, si Satanas ay tiyak na subukang wasakin. Ngunit masdan. Narito ang ilang pagliliwanag. Kung si Satanas ang nasa likod ng mga Hudyo na naghahabol sa mga Kristiyano sa korte, kung gayon ang mga Hudyo ay hindi relihiyon ng Diyos kundi sa diyablo Ang kanilang pagtitipon ay ganun din ng sinagoga ni Satanas. At kung pinatay ng Simbahang Katoliko Romano ang karamihan ng mga mananampalataya sa Madilim na Panahon, oo at sa lahat ng kapanahunan, kung gayon sila ay sa diyablo at nabibilang din kay Satanas.

At kung sa tingin mo ito ay nakakagulat, maghintay lamang hanggang sa matupad ang propesiya ng Apocalipsis 13. Ito ay kapansin-pansin na totoo na ang Estados Unidos ng Amerika ay nasa kabanatang iyon. Ang mismong bilang labintatlo ay isang simbolo ng bansang ito. Nagsimula ito sa labintatlong kolonya. Ang watawat nito ay may labintatlong bituin at labintatlong guhitan. At mayroong kanyang kapalaran sa ikalabintatlong kabanata. Sa larawang ito na binanggit sa kabanatang ito ay makikita ang lahat ng kasamaan ng halimaw na nauna rito. Habang ang halimaw ay bumangon sa Nicene Konseho, gayundin ang imahe ay lalabas mula sa Pangdaigdigang Konseho ng mga Iglesia na may lahat ng di-makadiyos at Satanikong kapangyarihan upang ilabas ang galit ng diyablo sa tunay na puno ng ubas ng Diyos. Ito ay isang paulit-ulit na pagganap ng lahat ng makademong tuso at kalupitan.

Yaong mga nakikipaglaban sa mapagpakumbaba ng Diyos at nanunuya at sumisira — hayaan silang gawin ito. At gagawin nila ito. At lahat sa Pangalan ng Diyos at relihiyon. Ngunit nagsisinungaling sila. Hindi sila sa Diyos. Sila ay sa kanilang ama, ang diyablo. Sila, sa pamamagitan ng kanilang mga gawa laban sa ANUMANG mga tao, ay inilalantad ang kanilang sarili kung ano sila. Hayaan silang ayusin at itakwil ang maliit na kawan. Sila ay higit na naghahayag sa lahat na sila ay sa diyablo. Sila ang huwad na puno ng ubas - ang puno ng ubas na pumapatay. Ang kanilang poot ay nagpapatunay kung sino sila. Ang Nicolaitane anti-kristo na iglesia ay kung sino sila.

“Sila ay itatapon sa bilangguan.” Oo, sila ay hinarap sa korte at maling inakusahan at nilitis at ikinulong. At siyempre ang lahat ng ito ay ginagawa sa ngalan ng relihiyon at kagandahan asal at galit na kawalang-kasalahan. Lahat ay ginawa para sa isang mabuting layunin. Iyon ay nagpapisip sa akin ng desisyon ng Korte Suprema sa panalangin at pagbabasa ng Bibliya sa mga paaralan. Sino ang nasa likod nito? Si Satanas ay. Isa lamang itong galit na pagsambulata laban sa Diyos.

“Magkakaroon ka ng kapighatian ng sampung araw.” Narito ang isang hula. At kasama nito ay isang paraan ng pagtukoy sa haba ng buhay ng Kapanahunan ng Smyrnaean. Si Diocletian, ang pinakamalupit sa lahat ng mga emperador, ay naglunsad ng isang kampanya ng terorismo laban sa mga banal ng Diyos, na maliban sa awa ng Diyos ay lipulin ang lahat ng mananampalataya. Ito ang pinakamadugong dugo sa kasaysayan at tumagal ng sampung taon (ang sampung araw ng Apocalipsis 2:10 b) mula 302 hanggang 312.

“Maging tapat ka hanggang sa kamatayan.” Hindi Niya sinasabi na maging tapat hanggang sa kamatayan, kundi hanggang sa kamatayan. Maaaring kailanganin mong selyuhan ang iyong patotoo ng iyong dugo. Libu-libo, oo milyun-milyon, ang namatay sa lahat ng kapanahunan. Namatay sila sa pananampalataya. Tulad ni Antipas, ang tapat na martir, hindi nila inalagaan ang kanilang buhay hanggang sa kamatayan. Kadalasan iniisip natin na halos imposibleng maging isang martir. Ngunit maglakas-loob na alalahanin na ang pananampalatayang ginagamit natin araw-araw upang magtagumpay kay Kristo Hesus ay ang parehong pananampalataya na nagtataguyod sa Polycarps at sa lahat ng martir. Ang kataas-taasang pananampalataya ay magbibigay ng kataas-taasang biyaya para sa kataas-taasang oras. Mapalad nawa ang Diyos magpakailanman!

“At bibigyan kita ng isang putong ng buhay.” Dahil hindi kahit isang tasa ng malamig na tubig na ibinigay sa Pangalan ng Panginoon ay nabigo upang makatanggap ng gantimpala, gaano kalaki ang magiging gantimpala sa kanya na nagbibigay ng kanyang buhay bilang isang martir para sa Pangalan ng Panginoong Jesus. Marahil ay makakakuha tayo ng isang maliit na ideya kung ihahambing natin ang korona na ito sa korona na nanalo sa isang karera.

Sa I Mga Taga Corinto 9:24, sabi ni Pablo,

“Hindi ninyo nalalaman na ang mga tumatakbo sa lahi ay nagpapatakbo ng lahat, kundi ang isa ay tumatanggap ng gantimpala? Kaya't tumakbo kayo upang kayo'y makamit.”

Ang isang korona na ibinigay sa nagwagi ng lahi ng Olimpik ay isang kuwintas na bulaklak ng mga sanga ng oliba. Ngunit ang korona na binanggit dito sa Apocalipsis, na ibinigay sa isang martir, ay ang korona ng maharlika. Tinatawag ito ni Jesus na putong ng buhay. Ang isang korona ay para sa mga nagsusumikap; ang isa ay para sa mga nagbigay. Ang parehong mga korona ay hindi masisira. Hindi sila mawawala. Ang mga nagwagi sa makamundong karera ng buhay ay malapit nang mawala ang kagalakan ng mga papuri ng mundo. Ang kanilang kaluwalhatian ay mabibigo. Ngunit yaong mga nag-aalay ng kanilang buhay para sa Diyos, sa pamamagitan man ng araw-araw na pagsusumikap o pagbuhos ng

kanilang dugo bilang putong na pag-aalay ng kanilang buhay ay bibigyan ng putong ng buhay.

Ang lahat ng napakaliit na oras ay ginugol sa paggawa para sa walang hanggang gantimpala ng Diyos. Ang gantimpala ng Diyos ay masyadong magaan na pinahahalagahan. Kung naniniwala tayo sa katotohanan ng pagkabuhay na mag-uli ng katawan, at walang hanggang kaharian ng sangkap, dapat nating itabi sa langit ang mabubuting kayamanan na iyon na magagamit ng matatapat na mga banal.

Ang Gantimpala Para sa Nanagumpay.

Apocalipsis 2:11,

"Ang may pakinig ay pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Siya na magtatagumpay ay hindi masasaktan sa ikalawang kamatayan."

Ngayon, muli ang Espiritu ay nakikipag-usap sa lahat ng kapanahunan. Ang mensaheng ito ay upang aliwin tayo ngayon kahit naaliw nito ang ating mga kapatid sa lahat ng iba pang kapanahunan. At sinabi Niya sa atin na ang ikalawang kamatayan ay hindi makakasakit sa atin.

Alam nating lahat na ang pangalawang kamatayan ay ang lawa ng apoy.

Apocalipsis 20:14,

"At ang kamatayan at hades ay itinapon sa dagat-dagatan apoy. Ito ang ikalawang kamatayan."

Siyempre ibig sabihin nito ang lahat ng nasa loob nito, ay itinapon sa dagat-dagatang ng apoy. Ngayon pagkatapos, gusto kong magdala ng isang bagay dito para sa iyo. Walang alinlangan na ito ay magiging dahilan upang magkomento ang mga tao sa aking kakaibang doktrina.

Ngunit nakatayo ako dito sa awtoridad ng Salita ng Diyos at itinatanggi na ang hindi mananampalataya ay napupunta sa isang walang hanggang impiyerno at nasusunog doon nang walang hanggan. Sa unang lugar, impiyerno, o ang dagat-dagatang apoy, o anumang nais mong tawagin ito ay hindi walang hanggan. Paano ito magiging kung mayroon itong simula? Sa Mateo 25:41, sinasabi nito na "ang walang hanggang apoy ay inihanda para sa diyablo at sa kanyang mga anghel." Ngayon kung ito ay inihanda, kung gayon ito ay walang simula. Kung ito ay may simula kung gayon ay hindi ito maaaring maging walang hanggan. Siyempre maaari kang madapa sa ideya ng salitang 'walang hanggan.' Ngunit ang salitang iyon ay nangangahulugang "mula sa mga kapanahunan hanggang sa mga kapanahunan" at may iba't ibang kahulugan na nakakabit dito. Sa I Samuel 3:13-14, sinabi ng Diyos kay Samuel na hahatulan Niya ang bahay ni Eli magpakailanman, at hindi na sila maghahandog ng mga sakripisyo "magpakailanman" bilang Kanyang mga saserdote. At sa II Mga Hari 2:27, itinaboy ni Solomon ang huling mga inapo ni Eli mula sa pagkasaserdote. Iyon ay apat na henerasyon o higit pa pagkatapos. Ngayon ay malalaman mo na ang "walang hanggan" ay hindi inihahambing sa kung ano ang "eternal", o yaong walang pasimula o wakas. Dito sa kasong ito ang salitang walang hanggan ay nangangahulugang "hanggang sa naglahong punto." Iyon ang nangyari. Naglaho sila.

Tingnan ang salitang, "pagkawasak" sa II Mga Taga Tesalonica 1:9,

"Sino ang parurusahan ng walang hanggang pagkawasak."

Sa Griyego, ang "pagkawasak" ay positibong nangangahulugang paglipol. At ang salitang, "pagkawasak", ay HINDI nangangahulugang pagsira. Ngayon ang "pagsira" ay nangangahulugang isang bagay na nangyayari at sa pagkabulok. Kaya ano ang ibig sabihin ng walang hanggang paglipol? Hindi ito nangangahulugan na patuloy na puksain, o gagawin nito ang salitang "pagsira", sa halip na "pagkawasak". Nangangahulugan ito na sirain sa pagtatapos ng punto. Tapusin ito.

Maaari kang magtaka ngayon, kung kailan mo magagamit ang salitang iyon, "eternal", at huwag gamitin ito sa paraang itinuro sa atin. Madali iyon. Kapag naaangkop ito sa Diyos nangangahulugan ito na walang pasimula o wakas, at magpakailanman ay nagtitiis at hindi kailanman tumitigil. At kapag pinaguusapan mo ang eternal na buhay mayroon kang nasa isip na buhay ng Diyos. "Ito ang talaan, na binigyan tayo ng Diyos ng buhay na walang hanggan, at ang buhay ay nasa Anak. Siya na may Anak ay may buhay." Ngayon, ang mga anak lamang ng Diyos ang may buhay na walang hanggan, ang uri na hindi nagkaroon ng pasimula, ngunit noon pa man. Iyan ay tama. Mayroon kang isang bagay sa iyo ngayon na eternal — nang walang simula o wakas. Ito ang Espiritu ng Diyos. Ito ay bahagi ng Diyos Mismo. Ito ang buhay ng Diyos.

Ngayon kung ang isang makasalanan ay pupunta sa impiyerno at pagkatapos ay magdurusa tulad ng pagpunta mo sa langit at tamasahin ang langit, kung gayon siya ay may parehong uri ng buhay na mayroon ka na.

Kaya, maaaring may mga nagsasabing ang eternal na buhay ay nagpapahiwatig ng kapakanan ng

mga anak ng Diyos. Ang kanilang kapakanan at kasiyahan ang nakataya. Sa kabilang banda ang makasalanang ay napupunta sa kanyang kaparusahan, upang mabawasan natin ang pangalawang kamatayan sa isang bagay ng parusa at lugar. Ang eternal na buhay ay nangangahulugang langit, at ang walang hanggang kaparusahan ay nangangahulugang impiyerno. Magugulat ka sa mga lalaking itinaas bilang mga teologo na naniniwala diyan. Ngunit alam mo ba kung ano ang ginagawa nito? Ginagawa nitong isang bagay ng heograpiya ang eternal na buhay sa halip na isang Tao. Ang Eternal na buhay ay Diyos, —ang Panginoong Jesukristo. Kung paano ang sinuman ay maaaring maniwala sa ganoong bagay, na ang eternal na buhay ay isang bagay ng lugar, ay higit pa sa alam ko. Ito ay gumagawa sa akin pag-alinlanganin sa tingin ng mga ito.

Hindi ginoo. Mayroon lamang isang uri ng eternal na buhay. Ang Diyos ay mayroon ito. Kung mayroon tayong Diyos, mayroon tayong eternal na buhay sa loob at sa pamamagitan Niya.

Kaya nakikita mo, ang salitang iyon na eternal, ay maaaring gamitin sa iba't ibang paraan, ngunit kapag ito ay naaangkop sa Diyos, Siya bilang kung ano Siya, ito ay may isang kahulugan. Ito ang tagal ng Diyos. Hindi mo maaaring ilapat ito tulad na sa anumang iba pang mga bagay. Ang Diyos lamang ang eternal, at dahil Siya ay nabubuhay, namumuhay tayo kasama Niya.

Ngayon huwag hayaan ang sinuman na sabihin na hindi ako naniniwala sa isang dagat-dagatan apoy at sa parusa. Naniniwala ko. Hindi ko alam kung gaano katagal ito ay tatagal, ngunit sa kalaunan ay aalisin ito. Sa Apocalipsis 21:8, sinasabi nito na ang mga makasalanang nabanggit ay magkakaroon ng kanilang bahagi sa lawa ng apoy. Ngunit ang tunay na interpretasyon ng salita ay hindi 'bahagi' ngunit ito ay 'oras.' Tingnan mo, mayroon ka na nito.

Kaya ang masama ay itatapon sa impiyerno (Hades o ang libingan) at impiyerno sa lawa ng apoy. Hiwalay sa Diyos. Ano ang isang kahila-hilakbot na bagay na mangyayari.

Ngunit sa matuwid ay hindi ito magiging gayon. Hindi nila kailangang matakot. Sila ay tinubos ng Diyos. Sila ay nasa Kanyang sinapupunan. Sila ang mga mananagumpay. At sino siya na magtatagumpay? Siya na nananampalataya na si Jesus ang Kristo.

Bakit ang mananagumpay na ito, ang mananampalataya na ito ay tatakas, at mapupunta sa mga kaharian ng eternal na buhay at kaligayahan? Dahil binayaran ni Jesus ang isang halaga upang tubusin tayo mula sa kasalanan. Pinuno niya ang puwang ng paghihiwalay, at kami na malayo ay nalalapit na ngayon sa pamamagitan ng dugo.

At hindi sila kailanman darating sa pagkondena. Hindi sila kailanman magiging sa dagat-dagatang apoy na iyon. Hindi sila kailanman mawawala dahil wala siyang mawawala sa kanila. Wala ni isa sa mga natubos ang mapupunta saanman maliban kung nasaan si Jesus.

Alam mo ba kung bakit ganun? Ilalarawan ko ito para sa iyo. Mayroon akong isang maliit na batang lalaki, si Jose. Siya ay bahagi ko, anuman ang mangyayari. Kung ako ay isang mayaman, ang pinakamasamang magagawa ko ay ang pag-alis sa kanya ng pamana, ngunit wala akong magagawa upang tanggihan siya. Hindi ko kaya dahil siya ay isang kabahagi ko. Dito, kumuha tayo ng pagsusuri ng dugo. Itugma natin ang dugo niya sa dugo ko. Ito ay patunayan na si Jose ay ang aking anak na lalaki. Siya ay akin.

Ito ang pagsusuri sa dugo na nagpapakita kung ikaw ay kabilang sa Diyos o hindi.

Hindi ko maiwasang isipin ang panahong sumakay ako sa mga purong Baka na may kulay na pula sa Colorado. Dati nating dalhin ang mga baka para sa inspeksyon ng gobyerno kung nais nating pakainin sila ang poder ng gobyerno. Ngunit hindi nila papayagan ang isang solong hayop na walang tag ng dugo sa tainga. Ang tag ay nagpapahiwatig na ito ay purong lahi. Ang mga tanod na tumingin sa kanila ay hindi isang beses tumingin sa tatak. Tiningnan lang nila ang tatak upang makita na ang dugo ay tamang dugo. Halleluya. Kung ito ay ang tamang dugo, ito ay dapat na maging tama.

Alam mo na ang Diyos ay tumingin pababa at ipinahayag, "Ang kaluluwa na nagkakasala, ito ay mamamatay. Ito ay nahiwalay sa Akin. Hindi ito maaaring lumapit sa Akin." Alam nating lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos. Nangangahulugan iyon na ang lahat ay namatay, ang lahat ay naghiwalay, at isang araw ay darating ang panahon na kahit na ang kaunting buhay ay puputulin at ito ay matatapos. Ngunit ang Diyos sa pag-ibig, kinuha ang isang hayop at kinuha ang buhay nito sa lugar ng buhay ng makasalanang.

Sa Lumang Tipan ang makasalanang ay nagdala ng kordero. Inilagay niya ang kanyang kamay sa kordero habang ginigilitan ng saserdote ang lalamunan ng kordero. Naramdaman niya ang pagdurugo at narinig niya ang pagdugo. Nadama niya na ang katawan ay tumitigas sa kamatayan. Nakita niya ang usok ng dinidilig na dugo na umakyat sa Diyos. Alam niya na kinuha ng kordero ang kanyang lugar. Alam niya na ang buhay ng kordero ay nawala para sa kanya. Ngunit ang buhay ng korderong iyon ay buhay ng hayop at hindi ito makabalik sa makasalanang na ginagawang malinis siya. Kaya umalis siya na may

parehong pagnanasa na magkasala. Siya ay lalabas na may kasalanan sa kanyang isip, at babalik at mag-aalay ng hain para sa parehong bagay makalipas ang isang taon.

Ngunit sa Bagong Tipan ito ay hindi ganoon. Ang ating namamatay na Kordero ay ang Anak ng Diyos na nagbigay sa Kanyang dugo ng pantubos para sa marami. Sa pamamagitan ng pananampalataya tayo ay lumalakad at ipinatong ang ating mga kamay sa Korderong iyon—nakikita natin Siya na may mga duguang sugat, napunit ang likod, ang malupit na tinik na pumupunit sa Kanyang noo—nadarama natin ang Kanyang sakit at naririnig Siyang sumigaw, "Diyos Ko, Diyos Ko, bakit pinabayaan mo ako?" At ano ang nangyari? Ang buhay na nag-iwan sa sirang selula ng dugo ay bumalik sa nagsisi. Ang buhay na nasa Kanya ay bumalik sa atin. Bumabalik tayo nang wala nang pagnanais na magkasala, at nagtataglay tayo ngayon ng galit sa mga gawa at pagnanasa ng laman.

Tumingin sa atin. Ano ang ating buhay? Isang maliit na selula lamang na nagmula sa ating ama. Ang babae ay walang hemoglobin. Gumagawa siya ng itlog; siya ang tagapisa. Ngunit ang dugo ay nagmula sa lalaki. Iyon ang dahilan kung bakit kinuha ng babae ang pangalan ng lalaki. Kinukuha ng mga bata ang kanyang pangalan. Ang ina ay ang incubator para sa mga batang dala niya sa kanya.

Iyan ang nangyari para sa ating pagtubos. Ang Espiritu Santo ay dumating kay Maria at nagdala siya ng isang Anak at tinawag Siya, Jesus. Ang dakilang Lumikha ay bumaba at naging sakripisyo para sa ating kasalanan. Ang kanyang dugo ay dugo ng Diyos. Ganyan talaga eksakto noon pa man. Ang dugo ng Diyos ay ibinuhos at iniwan Siya ng Espiritu habang Siya ay namatay sa paghihirap. Pagkatapos ang PAREHONG BUHAY (ESPIRITU) ay bumalik upang manahan ang nagsisising makasalanan at pinalaya siya. Ang makasalanang iyon ay hindi bumalik taon-taon, sakripisyo pagkatapos ng sakripisyo, sapagkat hindi na kailangan. Sa ISANG sakripisyo, minsan at magpakailanman siya ay pinalaya mula sa kapangyarihan ng kasalanan, at natanggap ang buhay ni Kristo kung saan siya ay naghahari sa tagumpay laban sa kasalanan, sa mundo, sa laman at sa diyablo.

Ginawa ito ng Diyos. Ginawa niya ang lahat ng ito. Sumigaw siya sa sanlibutan na isinumpa sa kasalanan, "Bibigyan kita ng tanda. Ang birhen ay magkakaroon ng isang sanggol. Ang isang birhen ay maglililihi at magdadala ng isang Anak. Iyan ang iyong magiging tanda. Ito ay magiging isang walang hanggang tanda. Ang kanyang inilalabas ay si Emmanuel, ang Diyos na kasama natin."

Ang Diyos ay bumaba sa isang selula ng dugo, hindi sa pamamagitan ng isang tao, kundi sa pamamagitan ng Espiritu Santo, at sa birheng sinapupunan ay itinayo ang isang tabernakulo para sa layunin ng kamatayan. Ang Binhi ng babae ay dumating upang Siya ay mabugbog upang dalhin sa atin ang ating kaligtasan. Nang dumating ang Espiritu Santo kay Maria, nilikha Niya sa loob ng kanyang sinapupunan ang selula na magpaparami at magiging katawan ng ating Panginoon. Ang cell na iyon ay nilikha. Ito ang Simula ng Paglikha ng Diyos. Iyan ay kung Sino si Jesus. At ang Banal na Isa ay napuno ng Banal na dugo, maging ang dugo ng Diyos. Ang tabernakulong iyan ay dumating sa kapanganakan. Lumaki siya upang maging isang lalaki. Pumunta siya sa Jordan at doon na ang Sakripisyo ay nahugasan ni Juan sa ilog na tinatawag na Jordan. Nang bumangon ang Katanggap-tanggap na Sakripisyong iyon bumangon mula sa tubig, naparito ang Diyos at tinahanan Siya, pinupuno Siya ng Espiritu nang walang sukat. At nang mamatay Siya at ibinuhos ang Kanyang dugo, ang perpektong buhay ng Diyos ay napalaya upang bumalik sa makasalanan na tatanggapin ang Kristo bilang kanyang Tagapagligtas.

Oh, kung gaano kapansin-pansin ito. Si Jehova, isinilang na umiiyak sa isang tumpok ng pataba. Si Jehova ay ipinanganak sa isang sabsaban ng dayami. Nariyan ang iyong walang hanggang tanda sa mga mapagmataas at mapagmataas, pseudo-intelektuwal na nagpaunlad ng kanilang sariling teolohiya at itinanggi ang katotohanan ng Diyos. Si Jehova na Diyos, isang umiiyak na sanggol sa isang mabahong kamalig. Pagkatapos ay iniisip natin na mayroon tayong karapatang ipagmalaki, itinaas ang ating mga ilong, pumupuna at umarte na parang tayo ay isang kung sinong tao. Ito ang tunay mong tanda. Ito ang isang tama. Si Jehova, naglalaro bilang isang batang lalaki. Si Jehova ay nagtatrabaho sa tindahan ng isang karpintero. Hinuhugasan ni Jehova ang mga paa ng mga mangingisda.

"Bibigyan kita ng tanda," sabi ng Diyos. "Hindi ang tanda ng isang puting kwelyong saderdote. Hindi ang tanda ng kayamanan at kapangyarihan. Walang bagay sa tanda na ito na gugustuhin mo, o sa tingin mo ay angkop. Ngunit ito ay isang walang hanggang tanda. Ito ang pinakadakilang tanda ng lahat." Si Jehova na nakatayo sa looban ay bugbog at dumudugo na may mga tinik sa Kanyang noo at dumura sa Kanyang mukha, tinutuya at itinakwil. Si Jehova, hinamak at itinakwil, nakabitin na hubad sa krus, habang ang mga mapagkunwari ay tinutuya at nangahas na bumaba sa krus. Si Jehova ay namamatay. Si Jehova ay nananalangin at walang nangyayari. Pagkatapos namatay si Jehova. Iyon ang tanda para sa lahat ng tao ngayon. Walang isa pang katulad nito. Ito ay ang dakilang isa.

Pagkatapos ay dumating ang kadiliman sa lupa. Inilagay nila Siya sa isang libingan. Doon Siya nahiga sa tatlong araw at gabing iyon hanggang sa winasak ng isang lindol ang kadiliman ng gabi at Siya ay lumabas. Si Jehova ay lumabas. Si Jehova ay umakyat sa mataas. Pagkatapos ay bumalik si Jehova upang manahan sa Kanyang iglesia. Si Jehova ay bumalik na may dalang malakas na hangin at ningas ng

apoy. Bumalik si Jehova upang lumakad sa gitna ng Kanyang iglesia at bigyan ng kapangyarihan ang Kanyang mga tao. Minsan pa si Jehova ay dumating, at oras na ito upang manatili sa Kanyang bayan. At muli pinagaling ni Jehova ang maysakit, binuhay ng mga patay at ipinakita ang Kanyang sarili sa pamamagitan ng Espiritu. Bumalik si Jehova, nagsasalita ng mga wika, at ibinalik ang sagot sa interpretasyon.

Bumaba si Jehova at itinaas Niya ang patutot upang hindi na muling magkasala. Bumaba siya sa lasenggo na may mga dumi sa kanyang mukha habang nakahimlay siya ng walang malay sa kanal. Oo, si Jehova ay dumating upang mahayag sa laman at mahayag sa pamamagitan ng laman. Dumating si Jehova — ang Diyos sa atin, ang pag-asa ng kaluwalhatian.

Oo, dumating si Jesus at ibinuhos ang Kanyang dugo at pinalaya ang bihag. Dumating Siya at tinubos ang Kanyang nawawalang tupa. Binigyan Niya sila ng buhay na walang hanggan at hindi sila kailanman mapapahamak. Hindi niya mawawala ang isa sa kanila, ngunit ibabangon sila sa huling araw.

Hallelujah, ang pangalawang kamatayan ay hindi maaaring saktan sila. Wala itong kapangyarihan sa kanila. Sapagka't sila ang Kordero at sinusunod nila Siya saan man Siya magpunta.

Ang Banal na Espiritu sa Bawat Kapanahunan

Apocalipsis 2:11,

"Ang may pakinig, ay pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia."

Walang isang kapanahunan ng iglesia kung saan hindi binanggit ang talatang ito. Ang bawat isang kapanahunan ay may parehong payo sa mga tao sa bawat kapanahunan. "Ang may pakinig, ay pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu." Ngunit talagang imposible para sa lahat ng tao na marinig ang sinasabi ng Espiritu sa iba't ibang kapanahunan.

I Mga Taga Corinto 2:6-16,

"Gayon man, ay nangagsasalita kami ng karunungan sa mga may gulang: bagaman hindi ng karunungan ng sanglibutang ito, o ng mga may kapangyarihan sa sanglibutang ito, na ang mga ito'y nangauwi sa wala;

Kundi sinasalita namin ang karunungan ng Dios sa hiwaga, yaong karunungan na itinalaga ng Dios, bago nilalang ang mga sanglibutan sa ikaluluwalhati natin:

Na hindi napagkilala ng sinomang pinuno sa sanglibutang ito: sapagka't kung nakilala sana nila, ay dising di ipinako sa krus ang Panginoon ng kaluwalhatian:

Datapuwa't gaya ng nasusulat, Ang mga bagay na hindi nakita ng mata, at ni narinig ng tainga, Ni hindi pumasok sa puso ng tao, Anomang mga bagay na inihanda ng Dios sa kanila na nangagsisiibig sa kaniya.

Nguni't ang mga ito ay ipinahayag sa atin ng Dios sa pamamagitan ng Espiritu; sapagka't nasisiyasat ng Espiritu ang lahat ng mga bagay, oo, ang malalalim na mga bagay ng Dios.

Sapagka't sino sa mga tao ang nakakakilala ng mga bagay ng tao, kundi ang espiritu ng tao, na nasa kaniya? gayon din naman ang mga bagay ng Dios ay hindi nakikilala ng sinoman, maliban na ng Espiritu ng Dios.

Nguni't ating tinanggap, hindi ang espiritu ng sanglibutan, kundi ang espiritong mula sa Dios; upang ating mapagkilala ang mga bagay na sa atin ay ibinigay na walang bayad ng Dios.

Na ang mga bagay na ito ay atin namang sinasalita, hindi sa mga salitang itinuturo ng karunungan ng tao, kundi sa itinuturo ng Espiritu; na iniwawangis natin ang mga bagay na ayon sa espiritu sa mga pananalitang ayon sa espiritu.

Nguni't ang taong ayon sa laman ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng Dios: sapagka't ang mga ito ay kamangmangan sa kaniya; at hindi niya nauunawa, sapagka't ang mga yaon ay sinisiyasat ayon sa espiritu.

Nguni't ang sa espiritu ay nagsisiyasat sa lahat ng mga bagay, at siya'y hindi sinisiyasat ng sinoman.

Sapagka't sino ang nakakilala ng pagiisip ng Panginoon, upang siya'y turuan niya? Datapuwa't nasa atin ang pagiisip ni Cristo."

Mateo 13:13-16,

"Kaya't sila'y pinagsasalitaan ko sa mga talinghaga; sapagka't nagsisitingin ay hindi sila nangakakakita, at nangakikinig ay hindi sila nangakakarinig, ni hindi sila nangakakaunawa.

At natutupad sa kanila ang hula ni Isaias, na sinasabi, Sa pakikinig ay inyong maririnig, at sa anomang paraa'y hindi ninyo mapaguunawa; At sa pagtingin ay inyong makikita, at sa anomang paraa'y hindi ninyo mamamalas:

Sapagka't kumapal ang puso ng bayang ito, At mahirap na mangakarinig ang kanilang mga tainga, At kanilang ipinikit ang kanilang mga mata; Baka sila'y mangakakita ng kanilang mga mata, At mangakarinig ng kanilang mga tainga, At mangakaunawa ng kanilang puso, At muling mangagbalik loob, At sila'y aking pagalingin.

Datapuwa't mapapalad ang inyong mga mata, sapagka't nangakakakita; at ang iyong mga tainga, sapagka't nangakakarinig."

Juan 8:42-44,

"Sinabi sa kanila ni Jesus, Kung ang Dios ang inyong ama, ay inyong iibigin ako: sapagka't ako'y nagmula at nanggaling sa Dios; sapagka't hindi ako naparito sa aking sarili, kundi sinugo niya ako.

Bakit hindi ninyo napaguunawa ang aking pananalita? sapagka't hindi ninyo mangyayaring dinggin ang aking salita.

Kayo'y sa inyong amang diablo, at ang mga nais ng inyong ama ang ibig ninyong gawin. Siya'y isang mamamatay-tao buhat pa nang una, at hindi nananatili sa katotohanan, sapagka't walang katotohanan sa kaniya. Pagka nagsasalita siya ng kasinungalingan, ay nagsasalita siya ng sa ganang kaniya: sapagka't siya'y isang sinungaling, at ama nito."

Ito ay pinaka-maliwanag mula sa mga Banal na Kasulatan na walang tao sa kanyang sarili ay maaaring makarinig sa Diyos. Ang kakayahang iyan ay dapat ibigay sa kanya ng Diyos.

Mateo 16:17,

"At sumagot si Jesus at sa kaniya'y sinabi, Mapalad ka, Simon Bar-Jonas: sapagka't hindi ipinahayag sa iyo ito ng laman at ng dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit."

Ang pagsasama-sama ng mga talatang ito ay nakikita natin na mayroon lamang isang grupo ng mga tao, at ang isang napaka-espesyal na grupo ng mga tao na nakakarinig ng sinasabi ng Espiritu sa bawat kapanahunan. Isa itong natatanging grupo na tumatanggap ng paghahayag para sa bawat kapanahunan. Ang pangkat na iyon ay mula sa Diyos, sapagkat ang pangkat na hindi makarinig ay hindi mula sa Diyos. (Juan 8:42-44.) Ang pangkat na maaari at naririnig ang sinasabi ng Espiritu at tumatanggap ng paghahayag nito ay ang pangkat na inilarawan sa I Mga Taga Corinto 2:6-16. Sila ang nagtataglay ng Espiritu ng Diyos. Sila ang mga ipinanganak ng Diyos. Sila ay nabautismuhan sa katawan ng Panginoong Jesukristo sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu. Nabautismuhan sila ng Espiritu Santo.

Upang higit pang ilabas ang ating kasasabi, at gamitin din ang isang Kasulatan na dapat isaisip habang pinag-uusapan natin kung sino ang nabautismuhan ng Espiritu Santo, tingnan kung ano ang sinabi ni Jesus sa Juan 6:45,

"Nasusulat sa mga propeta, At sila'y lahat ay tuturuan ng Dios."

Ngunit bumaling sa Isaias 54:13 kung saan ito kinuha at binabasa,

"At ang lahat ng iyong mga anak ay tuturuan ng Panginoon."

Ang LAHAT ng Diyos ay mga ANAK ng Diyos. Kaya't ang katibayan ng pagiging isang tunay na anak ng Diyos, (siya na ang Espiritu ay dumating at pinanahanan) ay muling itinakda bilang isang nagturo ng Salita sa pamamagitan ng Espiritu Santo.

Ngayon ay maaari mong simulan upang makita kung bakit ang mga wika ay hindi ang katibayan ng pagiging bautismo ng Espiritu Santo. Hindi nito sinasabi sa anumang panahon na "siya na may dila ay hayaan siyang magsabi ng sinasabi ng Espiritu." Isinasantabi nito ang mga wika, interpretasyon nito, at propesiya, atbp. na bukod bilang isang katibayan. Ang katibayan ay PAGDINIG kung ano ang sinasabi ng Espiritu. Ang Espiritu ay nagsasalita. Oo, ang Espiritu ay nagtuturo. Iyon mismo ang sinabi ni Jesus na gagawin Niya kapag Siya ay dumating.

Juan 14:26,

"Siya ang magtuturo sa inyo ng lahat ng mga bagay, at magpapaalaala ng lahat na sa inyo'y aking sinabi."

At iyon lang ang nangyari. Iyan ay kung paano isinulat ang mga Ebanghelyo. Ang mga lalaking ito ay naalaala sa kanilang isipan sa pamamagitan ng Espiritu Santo ang mismong mga Salita na sinabi ni Jesus. Iyon ang dahilan kung bakit tumpak ang mga Ebanghelyo. Ang mga ito ay perpekto. Ngunit hindi lamang dinala ng Espiritu ang lahat ng bagay sa kanilang isipan kundi itinuro Niya sila nang higit pa sa katotohanan na mayroon na sila. Ganiyan natanggap ni Pablo ang kanyang mga kapahayagan. Sinabi niya tungkol dito,

"Ngunit pinatutunayan ko kayo, mga kapatid, na ang Ebanghelyong ipinangaral tungkol sa akin ay hindi ayon sa tao.

Sapagka't hindi ko ito natanggap sa tao, ni itinuro ko ito (ng tao) kundi sa pamamagitan ng paghahayag ni Jesukristo."

Mga Taga Galacia 1:11-12. Tinuruan siya ng Espiritu Santo.

Isang araw nang si Jesus ay nasa lupa, isang mahalagang tao ang dumating upang bisitahin Siya. Sinabi ng lalaking ito, "Rabbi, alam namin na ikaw ay isang guro na ipinadala mula sa Diyos." Ngunit mapapansin mo na pinatigil siya ni Jesus. Bumaling Siya kay Nicodemus at ang mga salitang binigkas Niya ay maaaring isalin nang ganito, "HINDI AKO isang guro. Ako ang Kordero ng Sakripisyo para sa kasalanan. Ginagawa Ko ang Bagong Kapanganakan sa pamamagitan ng Aking Espiritu. Ngunit may darating na Isa Na siyang Guro. Siya ang Banal na Espiritu." Noong si Jesus ay nasa lupa Siya ay dumating bilang Kordero, at bilang Propeta. Ngunit nang bumalik Siya sa iglesia sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu ay naging Guro Siya.

At sa bawat kapanahunan naririnig natin ang parehong katotohanan. "Ang may pakinig ay makinig siya sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia." Ngunit isang taong puspos ng Espiritu lamang ang makarinig ng kapahayagan para sa kapanahunan na iyon. Wala nang iba pang makakaya. Walang ginoo. Hindi nila maaaring dahil iyon mismo ang sinabi ni Pablo sa I Mga Taga Corinto 2:6-16.

Ngayon ito ay dapat na gumawa kagalakan sa iyo. Mayroong isang pinaka-kakaibang doktrina sa himpapawid na nagdudulot ng maraming hindi pagkakaunawaan at mahirap na damdamin. Sapagkat kapag sinabi ng mga Pentekostal na DAPAT kang magsalita ng mga wika o hindi ka pa nabautismuhan ng Espiritu Santo, maaaring itinatanggi nila na ang mga dakilang tao tulad nina Knox, Moody, Taylor, Goforth at iba pa ay hindi nakatanggap ng Espiritu Santo, o sinasabi na sila lahat ay lihim na nagsasalita ng mga wika at hindi alam kung ano ang nangyayari. Ngayon iyan hindi totoo. Hindi ginoo. Iyan ay malaking pagkakamali. Ang mga wika ay hindi katibayan ng pagiging puspos ng Espiritu. Ito ay isa lamang sa siyam na pagpapakita na binanggit sa I Mga Taga Corinto 12. Walang Kasulatan na nagsasabing tinatanggap mo ang Banal na Espiritu na nagsasalita ng iba't ibang wika o tinatanggap mo ang Banal na Espiritu sa pamamagitan ng pagsasalita ng mga wika. Ngunit sinasabi nito na "Matapos silang lahat ay mapuspos ng Espiritu Santo nagsalita sila ng mga wika," at kalaunan sinasabi nito na nagpropesiya sila.

Ngayon, sa gitna ng maraming tao, ipinagwawalang-bahala na ang lahat ng nag-aangking tumatanggap ng Espiritu Santo sa pamamagitan ng pagsasalita ng mga wika ay nagsasalita sa isang tunay na Espirituwal na wika. Ngunit hindi ito para sa maraming tao na nagsasalita sa isang kilalang dila ngunit sa ilalim ng impluwensya ng isang maling espiritu. Ngayon sabihin nating nasa isang pulong tayo at lahat ng tao ay nagsasalita ng mga wika. Paano mo malalaman kung aling dila ang mula sa Espiritu at alin ang mula sa diyablo? Ako ay nasa gitna ng mga pagano kung saan ang kanilang mga salamangkero ay umiinom ng dugo mula sa isang bungo, nagsalita ng mga wika at nagpaliwanag at nagpropesiya. Maaari pa silang magsulat sa mga wika.

Ngayon kung ang mga wika ay ANG katibayan ng pagtanggap ng Espiritu Santo, kung gayon ang bawat dila ay kailangang maging sa Diyos. Ngunit ito ay inamin ng mga wika katibayan ang mga tao na may mga huwad at tunay na wika para sa Diyos ay may tunay at si Satanas ay may huwad. Kaya ang tanong ko ay, "Sino ang nakakaalam kung ano ang totoo? Sino ang nakaunawa sa wika upang malaman kung ano ang sinasalita? Sino ang may kaloob na pag-unawa na malaman?" Ngayon kapag nakuha natin ang mga sagot na iyon ay mayroon tayong magpapatuloy, ngunit hanggang doon, kailangan nating magtaka tungkol sa pinagmulan ng mga dila. Nakikita mo ngayon na kung i-back up mo ang isang katibayan ng mga wika at hindi mo alam kung ano ang sinasabi, kailangan mong makarating sa wakas sa lugar kung saan ang lahat ng mga wika ay dapat na mula sa Diyos. Aakayin tayo noon na maniwala na ang diyablo ay hindi makapagsalita ng mga wika. Hindi iyon ganoon; hindi, hindi para sa isang minuto. Alam lamang ng sinumang tunay na misyonero sa ibang larangan na ang mga demonyo ay nagsasalita sa ibang wika, katulad ng alam ko sa pamamagitan ng karanasan.

Inaamin ng mga teologo ng Pentekostal na wala silang Kasulatan na naglalahad na ang mga tao ay nagsasalita ng mga wika kapag binabautismo ng Espiritu Santo. Inaamin nila na hinuhusgahan nila ito mula sa mga karanasang itinakda sa Aklat ng Mga Gawa kung saan tatlo sa limang beses ang mga tao ay nagsasalita ng mga wika. At sinasabi rin nila nang walang anumang Banal na Kasulatan na mayroong dalawang uri ng mga wika. Ang isa ay ang wikang ginagamit mo habang tinatanggap ang Espiritu Santo

at ito ang 'ebidensya', habang sa bandang huli kung naniniwala ka, matatanggap mo ang kaloob ng mga wika kung saan maaari kang magsalita nang madalas.

Gayunpaman, sinasabi nila, sa sandaling nagsalita sa mga wika bilang katibayan ng pagtanggap, hindi ka maaaring magsalita muli. Muli tayong nananabik na malaman kung saan ito matatagpuan sa Salita. Kung wala ito roon, kung gayon hindi ito sinalita ng Diyos at sa aba niya na magdaragdag sa Salitang iyon. Ngunit mayroong isang bagay sa Salita tungkol sa paksang ito na ganap nilang binabalewala. I Mga Taga Corinto 13. Binabanggit nito ang mga wika ng mga kalalakihan at mga anghel. Ang mga ito ay kilala at hindi kilalang mga wika. Sinasabi ng mga makabagong Pentecostal na matatanggap nila ang Espiritu Santo na nagsasalita sa mga di-alam o mala-anghel na wika. Mayroon silang kariton sa harap ng kabayo, sapagkat sa Mga Gawa 2 ang mga tao ay nagsalita sa isang perpektong diyalekto na kahit na narinig at naunawaan ng mga hindi naniniwala.

Ngayon kapag tahimik ang Diyos ay mas mainam tayo maging tahimik. Ngunit kung saan Siya ay nagsalita, mas mabuting magsalita din tayo, at sabihin kung ano ang Kanyang nasabi na. Sinabi Niya sa atin ang katibayan, o kung ano ang mangyayari matapos mabautismuhan ng Espiritu Santo na pumarito ang Guro at ituro ang lahat ng katotohanan. Ngunit ang Guro na iyon ay isang guro na nasa LOOB, hindi isang guro sa labas. Kung wala ang Espiritu sa loob, hindi mo maririnig ang katotohanan at tatanggapin ito sa pamamagitan ng kapahayagan kung narinig mo ito sa bawat sandali ng araw. Iyan ang tanda ng naninirahan na Espiritu sa mga araw ni Pablo. Narinig ng mga napuspos ng Espiritu Santo ang Salita, tinanggap ito at nabuhay sa pamamagitan nito. Yaong mga hindi nagkaroon ng Espiritu narinig ito lamang bilang mga makamundong tao, ilagay ang isang maling interpretasyon sa mga ito at nagpunta sa kasalanan.

Sa bawat kapanahunan, (at bawat kapanahunan ay ang kapanahunan ng Espiritu Santo para sa tunay na mananampalataya) —Sinasabi ko, sa bawat kapanahunan ang katibayan ay pareho. Ang mga may Espiritu, ang Guro, ay narinig ang Salita, at ang Espiritu na nasa kanila ay kinuha ang Salita at itinuro ito (ipinahayag ito) sa kanila; at sila ay sa grupo na nakarinig ng sugo at ang kanyang mensahe at kinuha ito at nabuhay ito.

Alam ko na isang malaking tukso na sumangguni pabalik sa araw ng Pentecostes at sa araw na ang Espiritu Santo ay nahulog sa bahay ni Cornelio at pagkatapos ay itakda ang dalawang magkatulad na karanasan bilang katibayan ng Bautismo sa Espiritu Santo. Ngunit sa bawat okasyon ang mga wika ay naiintindihan ng mga tagapakinig. Ito ay isang malayong sigaw mula sa modernong babel ng pagkalito ng mga pulong ng Pentecostal. At kung ito ay hindi sapat upang hikayatin tayo na iwanan ang gayong pangangatuwiran, ano ang gagawin natin kapag nahaharap tayo sa katotohanan na ang mga taong hindi kailanman nagsalita sa wika ay may ilan sa iba pang walong pagpapakita sa kanilang buhay, tulad ng salita ng karunungan, pagkilala sa mga espiritu, isang salita ng kaalaman, pananampalataya, pagpapagaling at maging mga himala? At ang pagmamasid na ito ay mas kawili-wili sa liwanag na ang mga wika ay ang pinakamaliit sa siyam na kaloob; kaya kapag nakita natin ang mga tao na hindi, o nagsasalita ng iba't ibang wika, ay gumagamit ng mas malalaking kaloob kaysa sa mga nagsasalita ng iba't ibang wika, dapat nating balewalain ang gayong doktrina nang higit pa kaysa dati.

Kaya makikita mo ngayon, na hindi natin kayang sabihin kung ano ang hindi sinabi ng Bibliya. Kapag itinuro sa atin ng Kasulatan na ang gawain ng Banal na Espiritu, at ang pagpapakita ng Pinagpalang Tao na iyon ay upang dalhin ang katotohanan ng bawat kapanahunan sa tunay na binhi ng kapanahunang iyon, kung gayon alam natin na ang Espiritu ay kailangang manatili sa tao o siya. hindi makatanggap ng katotohanan para sa panahong iyon. Amen. Iyon ay eksaktong tama. At kung ang mga panahong ito ay naglalabas ng anumang bagay, tiyak na dinadala at dinala nila ang katotohanang ito.

Ngayon bago natin iwanan ang paksang ito nais kong gawing malinaw ang aking sarili sa kung ano ang Bautismo sa Espiritu Santo ayon sa Salita. Ito ay hindi ayon sa akin, at ito ay hindi ayon sa iyo. Dapat itong maging ayon sa "Ganito ang sabi ng Panginoon," o tayo ay maling pinamunuan. Amen.

Upang magsimula, mapapansin ninyo na sa aking mga pagpupulong kapag natapos ko na ang pangangaral ng isang serbisyong pang-ebanghelyo, o ilang mensahe ng pagtuturo, inihagis ko ang lambat at nag-aanyaya ng tugon mula sa mga tao. Hinihiling ko sa kanila na lumapit at tanggapin ang Banal na Espiritu. Aking mga kaibigang Pentecostal, nang marinig kong sabihin ito ay naniniwala ako na inaanyayahan ko ang mga tao na lumapit upang mabautismuhan sa Espiritu Santo dahil sila ay ipinanganak na muli. Kaya kapag inaanyayahan ko ang mga puspos ng Espiritu na lumapit at makitungo sa mga tumugon sa paanyaya na tanggapin ang Espiritu, ang mga mahal na ito ay sumusulong at nakikitungo sa mga tao sa paraang mahikayat silang sumuko sa Diyos at maniwala sa magsalita ng mga wika. Nagdulot ito ng malaking kalituhan at gusto kong sabihin sa iyo nang eksakto kung ano ang ibig kong sabihin. Ang ibig kong sabihin ay ang makasalanan ay humarap at maipanganak na muli, na kung saan ay mabautismuhan sa katawan ni Kristo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na eksakto kung ano ang naganap noong Pentecostes nang ilunsad ang iglesia. Sa madaling salita, ang pagsilang ng Espiritu ay tunay na mabautismuhan ng Espiritu Santo. Ito ay isa at pareho.

Ngayon napagtanto ko na ito ay magiging nakalilito sa isang sandali dito, dahil alam ng karamihan sa mga tao na ako ay inorden na isang Bautista na mangangaral at matatag kong ipinahayag na ang mga Bautista ay nakaligtaan ito sa pagsasabing tinatanggap mo ang Espiritu Santo KAPAG naniniwala ka, para doon. ay hindi ganoon. Tinatanggap mo Siya "MAGMULA ng nanampalataya ka."

Mga Gawa 19:2-6.

"At sa kanila'y sinabi niya, Tinanggap бага ninyo ang Espiritu Santo nang kayo'y magsisampalataya? At sinabi nila sa kaniya, Hindi, hindi man lamang namin narinig na may ibinigay na Espiritu Santo.

At sinabi niya, Kung gayo'y sa ano kayo binautismuhan? At sinabi nila, Sa bautismo ni Juan.

At sinabi ni Pablo, Nagbabautismo si Juan ng bautismo ng pagsisisi, na sinasabi sa bayan na sila'y magsisampalataya sa darating sa hulihan niya, sa makatuwid бага'y kay Jesus.

At nang kanilang marinig ito, ay nangapabautismo sila sa pangalan ng Panginoong Jesus.

At nang maipatong na ni Pablo sa kanila ang kaniyang mga kamay, ay bumaba sa kanila ang Espiritu Santo; at sila'y nagsipagsalita ng mga wika, at nagsipanghula."

Ayun ito. Tinanong ni Pablo, "Natanggap mo na ba MULA, HINDI NANG ikaw ay sumampalataya." At may malaking pagkakaiba doon, dahil PAGKATAPOS nating maniwala na tayo ay tumanggap. Ang Efeso 1: Ang 13 ay isang eksaktong pag-uulit ng salita sa nangyari sa Efeso ayon sa Mga Gawa 19,

"Na sa kaniya'y kayo rin naman, pagkarinig ng aral ng katotohanan, ng evangelio ng inyong kaligtasan, na sa kaniya rin naman, mula nang kayo'y magsisampalataya, ay kayo'y tinatakan ng Espiritu Santo, na ipinangako."

Ngayon narito ang aking punto. Napakarami sa ating mga modernista at maging sa ating mga pundamentalista (tinatawag) na naniniwala sa kaligtasan sa isang tiyak na panahon na sa maraming pagkakataon ay tinatawag na "paggawa ng desisyon," at iyon ay tinatawag na pagtanggap kay Kristo o pagiging ipinanganak na muli. Ngayon upang matanggap si Kristo ay upang tanggapin ang Kanyang Espiritu. Ang pagtanggap ng Kanyang Espiritu ay ipanganak na muli. Ang pagtanggap ng Kanyang Espiritu ay mabautismuhan ng Banal na Espiritu Santo. Amen. Naniniwala ang mga taong ito. Iyon ay kahanga-hanga. Ngunit huminto sila doon. Natatanggap mo ang Espiritu Santo PAGKATAPOS mong manampalataya. Ito ay palaging ganoon at palaging magiging. Ang pinakaunang salita ng patnubay sa bayan ay ni Pedro noong Pentekostes at sinabi niya,

"At sinabi sa kanila ni Pedro, Mangagsisi kayo, at mangagbautismo ang bawa't isa sa inyo sa pangalan ni Jesucristo sa ikapagpapatawad ng inyong mga kasalanan; at tatanggapin ninyo ang kaloob ng Espiritu Santo,

Sapagkat ang pangako ay sa inyo at sa inyong mga anak at sa lahat ng malayo, maging kasing dami ng tatawagin ng Panginoon nating Diyos."

Ang mga patnubay na ito ay dumating bilang direktang sagot mula kay Pedro na may kaugnayan sa tunay na nangyari sa Pentekostes. Ang nangyari ay ibinubuhos ng Diyos ayon kay Joel ang ipinangakong Banal na Espiritu sa lahat ng laman. Hindi siya ibinuhos bago ang oras na iyon o ibinigay bago ang oras na iyon. Ito na yun. Ngunit ITO ay darating mula ngayon sa pamamagitan ng pagsisisi, pagpapabautismo sa Pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo, at pagkatapos ay may tungkulin ang Diyos na puspusin ang mga dumating. Si Pedro, o sinuman sa mga apostol ay hindi kailanman nagsabi, "Kayo ay kailangang ipanganak muli, at pagkatapos ay mapuspos ng Espiritu."

Na ito ang pamantayan ng karanasan na may kaugnayan sa pagtanggap ng Banal na Espiritu, pansinin nang mabuti sa susunod na pagkakataon na ang Espiritu ay bumaba sa mga tao.

Mga Gawa 8:5-17,

"At bumaba si Felipe sa bayan ng Samaria, at ipinangaral sa kanila ang Cristo.

At ang mga karamiha'y nangagkakaisang nangakikinig sa mga bagay na sinasalita ni Felipe, pagkarinig nila, at pagkakita ng mga tanda na ginawa niya.

Sapagka't sa maraming may mga karumaldumal na espiritu, ay nangagsilabas sila, na nangagsisisigaw ng malakas na tinig: at maraming lumpo, at pilay, ang pinagaling.

At nagkaroon ng malaking kagalakan sa bayang yaon.

Datapuwa't may isang tao, na nagngangalang Simon, na nang unang panaho'y

nanggagaway sa bayan, at pinahahanga ang mga tao sa Samaria, at nagsasabing siya'y isang dakila:

Na siyang pinakikinggan nilang lahat, buhat sa kaliitliitan hanggang sa kadakidakilaan, na sinasabi, Ang taong ito ang siyang kapangyarihan ng Dios na tinatawag na Dakila.

At siya'y pinakinggan nila, sapagka't mahabang panahong pinahahanga niya sila ng kaniyang mga panggagaway.

Datapuwa't nang magsipaniwala sila kay Felipe na nangangaral ng mabubuting balita tungkol sa kaharian ng Dios at sa pangalan ni Jesucristo, ay nangabautismuhan ang mga lalake't mga babae.

At si Simon man ay naniwala rin: at nang mabautismuhan na, ay nanatili siyang kasama ni Felipe; at nang makakita ng mga tanda at ng mga dakilang himalang ginawa, ay napahanga siya.

Nang mabalitaan nga ng mga apostol na nangasa Jerusalem na tinanggap ng Samaria ang salita ng Dios, ay sinugo nila sa kanila si Pedro at si Juan:

Na nang sila'y makalusong, ay ipinanalangin nila sila, upang kanilang tanggapin ang Espiritu Santo:

(Sapagka't ito'y hindi pa bumababa sa kanino man sa kanila: kundi sila'y nangabautismuhan lamang sa pangalan ng Panginoong Jesus.)

Nang magkagayo'y ipinatong sa kanila ang kanilang mga kamay, at kanilang tinanggap ang Espiritu Santo."

Ayon sa talata 12, PINANAMPALATAYAN NILA ANG SALITA. Pagkatapos ay nabaustimuhan sila sa Pangalan ng Panginoong Hesus. Ngunit ayon sa talata 16, sa kabila ng lahat ng iyon, HINDI PA NILA NATANGGAP ANG BANAL NA ESPIRITU. PAGKATAPOS lamang na manampalataya at mabautismuhan ng tama na natanggap nila ang Espiritu Santo. Iyon ang eksaktong huwaran na itinakda ni Pedro sa Mga Gawa 2:38-39.

Ang isa pang Banal na Kasulatan na nagpapalabas ng kamangha-manghang liwanag dito ay matatagpuan sa Mga Taga Galacia 3:13-14,

"Sinumpa ang lahat na nakabitin sa isang puno:

Upang ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil sa pamamagitan ni Jesucristo, upang (upang) matanggap natin ang pangako ng Espiritu sa pamamagitan ng pananampalataya."

Ngayon ay hindi na masasabing ang "pagpapala ni Abraham" ay ang muling pagsilang, at ang "pangako ng Espiritu" ay ang Pagbibinyag sa Espiritu Santo bilang dalawang magkahiwalay na kaganapan. Sapagkat ganito ang mababasa sa Kasulatan: "Namatay si Jesus sa krus, at sa pamamagitan ng kamatayan at muling pagkabuhay na iyon, ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil, na iniwan ang mga Judio. Nangyari ito upang ang Espiritu ay maging malayang mapasa mga Gentil."

Upang maunawaan kung ano ang kasasabi ko lang ay upang linawin kung bakit hindi kailanman natagpuan ng mga estudyante si Pablo na nagsasabi sa anumang oras, "Ipanganak muli at PAGKATAPOS ay maging puspos ng Espiritu." Hinuha nila na nandoon, at naglagay sila ng sarili nilang mga kahulugan para sabihin ito, PERO HINDI SINASABI YAN ng KASULATAN. Hindi rin ito sinabi ni Jesus.

Tingnan ang Juan 7:37-39, at basahin ito ngayon nang may pag-unawa.

"Nang huling araw nga, na dakilang araw ng kapistahan, si Jesus ay tumayo at sumigaw, na nagsasabi, Kung ang sinomang tao'y nauuhaw, ay pumarito siya sa akin, at uminom.

Ang sumasampalataya sa akin, gaya ng sinasabi ng kasulatan, ay mula sa loob niya ay aagos ang mga ilog ng tubig na buhay.

(Nguni't ito'y sinalita niya tungkol sa Espiritu, na tatanggapin ng mga magsisisampalataya sa kaniya: sapagka't hindi pa ipinagkakaloob ang Espiritu; sapagka't si Jesus ay hindi pa niluluwalhati.)"

Ngayon malinaw at mariin nitong sinasabi dito na ang mananampalataya sa pag-inom sa pamamagitan ng paglapit kay Jesus nang may pananampalataya ay magkakaroon ng mga ilog ng tubig na buhay na bumubuhos mula sa kanya. At inilalagay nito ang karanasang ito sa Pentekostes.

Ngayon pinapanatili ang pag-iisip na ito sa isip nabasa natin ang Juan 4:10 & 14,

"Sumagot si Jesus at sa kaniya'y sinabi, Kung napagkikilala mo ang kaloob ng Dios, at kung sino ang sa iyo'y nagsasabi, Painumin mo ako; ikaw ay hihingi sa kaniya, at ikaw ay bibigyan niya ng tubig na buhay.

Datapuwa't ang sinomang umiinom ng tubig na sa kaniya'y aking ibibigay ay hindi mauuhaw magpakailan man; nguni't ang tubig na sa kaniya'y aking ibibigay ay magiging isang balon ng tubig na bubukal sa kabuhayang walang hanggan."

Ang parehong buhay na tubig na ito ay nabanggit, ngunit sa oras na ito ay hindi ito tinatawag na isang ilog; ito ay tinatawag na isang artesanong balon. Doon ay kung saan ang mga tao gumawa ng kanilang pagkakamali. Dahil ito ay tinatawag na isang balon at isang ilog, iniisip nila na sa isang lugar ito ay buhay na walang hanggan na ibinigay ng Espiritu at sa susunod na lugar kung saan ito ay tinatawag na isang ilog (nagpapahiwatig ng isang mahusay na dinamismo) ito ay dapat na ang Espiritu na ibinigay ngayon bilang isang masangkapan ng kapangyarihan. Hindi ganoon. Ito ay isa at pareho. Ang Espiritu ang nagbibigay ng buhay at kapangyarihan, at iyon ay dumating sa Pentekostes.

Ano ang sanhi ng hindi pagkakaunawaan na ito? Ang sagot ay, "KARANASAN". Tayo ay nawala sa pamamagitan ng karanasan at hindi ang Salita. Malayo sa karanasan bilang iyong linya ng pagsukat. Mayroon lamang isang linya ng tubo, isang baras lamang, at iyon ang SALITA. Ngayon panoorin nang mabuti at makuha ito. Sinabi ni Pedro, "Magsisi at magpabautismo sa Pangalan ng Jesucristo para sa kapatawaran ng kasalanan at tatanggapin ninyo ang kaloob na Espiritu Santo." Sinabi ni Pablo, "Natanggap na ba ninyo ang Espiritu Santo MULA nang kayo ay sumampalataya?" Ito ang kabuuan ng aming problema dito mismo. Ang mga tao ay nagsisipi sa kanilang mga kasalanan, nabautismuhan sila sa tubig, NGUNIT HINDI SILA NAGPAPATULOY AT TUMANGGAP NG ESPIRITU SANTO. NANINIWALA KA SA PAGTANGGAP NG ESPIRITU.

Ang pananampalataya kay Jesus ay ang hakbang sa tamang direksyon na patungo sa Espiritu Santo. Ngunit ang mga tao ay tumigil doon. Pumunta sila hanggang sa tubig at pagkatapos ay tumigil. Naniniwala sila, at pagkatapos ay tumigil. Hindi sinasabi ng Bibliya na natatanggap mo KAPAG naniniwala ka. Ito ay, "Natanggap mo na ba ang Espiritu Santo MULA NOON nanampalataya ka?" Ang eksaktong at literal na pagsasalin ay: "Natanggap ba ninyo ang Espiritu Santo?" Naniniwala ang mga tao at pagkatapos ay tumigil. Hindi mo natatanggap ang Espiritu Santo kapag naniniwala ka sa Kanya, na nagsisi. Nagpapatuloy kayo at tatanggapin ang Espiritu Santo. Nakikita mo ba ito? Iyan ang mali sa ating mga pundamentalista. Wala silang kapangyarihan para huminto sila ng kulang sa Pentecostes.

Sila ay tulad ng mga anak ni Israel na lumabas mula sa Egipto at huminto ng kulang para sa Lupang Pangako. Ngayon ang mga anak ng Israel ay umalis sa Ehipto na halos dalawang milyong malakas. Lahat sila ay magkasamang naglakbay, lahat ay nakakita ng parehong mga himala ng Diyos, lahat ay nakibahagi sa parehong mana at tubig mula sa hinampas na bato, lahat ay sumunod sa parehong ulap sa araw at sa haliging apoy sa gabi ngunit DALAWA LAMANG ang nakarating sa Lupang Pangako. DALAWA LAMANG ANG TOTOO O TUNAY NA MANANAMPALATAYA. Iyan ay tama dahil sinasabi sa atin ng Salita na ang iba ay namatay dahil sa kawalan ng pananampalataya; at dahil sa kawalan ng pananampalataya ay hindi sila makapasok (Hebreo 3:19). Pagkatapos dahil sa gayon, at DALAWA LAMANG ANG PUMASOK, kung gayon ang natitira ay hindi tunay na mananampalataya. Ano ang pagkakaiba? Dalawa ang nanatili sa Salita. Nang mabigo ang puso ng sampung espiya sa Kadesh Barnea, si Joshua at Caleb ay hindi nanglupay-lupay dahil naniwala sila sa Salita at nagsabi, "Mas kaya nating kunin ang lupain." Alam nila na kaya dahil sinabi ng Diyos, "Ibinigay ko sa iyo ang lupain." Matapos makita ng lahat ng mga Israelitang iyon ang kapangyarihan at kabutihan at pagpapalaya ng Diyos hindi sila pumasok sa kapahingahan, na isang tipo ng Espiritu Santo. Kaya makikita mo ngayon na kakaunti ang maniniwala sa lahat ng paraan upang matanggap ang Espiritu ng Diyos.

Kung ganun, tayo ay hanggang dito nakarating kalayo. Ngayon gusto kong pumunta pa, at kapag nagawa ko na alam kong magdudulot ako ng ilang damdamin na mag-alab. Ngunit iyon ay isang bagay na hindi ako mananagot. Ako ang may pananagutan sa Diyos at sa Kanyang Salita at sa mga taong ipinadala sa akin ng Diyos. Kailangan kong maging tapat sa lahat ng ibinigay Niya sa akin upang sabihin.

Sa Juan 6:37 & 44 sinasabi nito,

"Ang lahat ng ibinibigay sa akin ng Ama ay magsisilapit sa akin; at ang lumalapit sa akin sa anomang paraan ay hindi ko itataboy.

Walang taong makalalapit sa akin, maliban nang ang Amang nagsugo sa akin ang sa kaniya'y magdala sa akin; at siya'y aking ibabangon sa huling araw."

Juan 1:12-13,

"Datapuwa't ang lahat ng sa kaniya'y nagsitanggap, ay pinagkalooban niya sila ng

karapatang maging mga anak ng Dios, sa makatuwid baga'y ang mga nagsisisampalataya sa kaniyang pangalan:

Na mga ipinanganak na hindi sa dugo, ni sa kalooban ng laman, ni sa kalooban ng tao, KUNDI NG DIOS."

Mga Taga Efeso 1:4-5,

" Ayon sa pagkapili niya sa atin sa kaniya bago itinatag ang sanglibutan, upang tayo'y maging mga banal at mga walang dungis sa harapan niya sa pagibig:

Na tayo'y itinalaga niya nang una pa sa pagkukupkop na tulad sa mga anak sa pamamagitan ni Jesucristo sa ganang kaniya, ayon sa minagaling ng kaniyang kalooban,"

Ngayon, nang hindi masyadong nakikibahagi sa paksa ng soberanya ng Diyos (sapagka't iyon ay kukuha ng isang aklat sa sarili nito) hayaan kong ituro dito na ayon sa mga talatang ito, si Jesu-Kristo ay pumipili ng Kanyang sariling nobya tulad ng pagpili ng mga lalaki sa kanilang mga nobya ngayon. Ang nobya ngayon ay hindi lamang nagpapasiya na siya ay kukuha ng isang tao para sa isang asawa. Hindi ginoo. Ito ang lalaking ikakasal na nagpasiya at pumili ng isang babae para sa kanyang nobya. (Juan 15:16, "Hindi ninyo ako pinili; datapuwa't pinili Ko kayo.")

Ngayon ayon sa Salita ng Diyos, ang nobya ay pinili bago ang pundasyon ng mundo. Ang pagpili ng nobya ay inilaan sa Kanyang sarili. Mga Taga Efeso 1:9.

At sa Roma 9:11 sinasabi nito

"Upang ang layunin ng Diyos ayon sa halalan ay maaaring tumayo."

Hindi mo ito mababasa sa ibang paraan. Ang layunin ng puso, ang walang hanggang layunin ng Diyos ay ang kumuha ng isang nobya na SARILI Niyang pinili, at ang layuning iyon ay nasa Kanyang Sarili, at ang pagiging walang hanggan ay itinakda bago ang pagkakatatag ng sanlibutan.

Panoorin nang mabuti ngayon at tingnan ito. Bago nagkaroon ng isang maliit na butil ng alikabok ng bituin; bago ang Diyos ay Diyos (ang Diyos ay isang bagay ng pagsamba at walang sinuman ang naroroon upang sumamba sa Kanya, kaya Siya sa panahong iyon ay potensyal na Diyos lamang.) at Siya ay kilala lamang bilang walang hanggang Espiritu, ang nobya ay nasa Kanyang isipan na. Oo, siya ay. Siya ay umiiral sa Kanyang mga kaisipan. At paano naman ang mga iniisip ng Diyos? Sila ay walang hanggan, hindi ba?

Ang walang hanggang mga kaisipan ng Diyos! Itanong ko sa iyo, "Ang mga kaisipan ba ng Diyos ay walang hanggan?" Kung makikita mo ito, makikita mo ang maraming bagay. Ang Diyos ay hindi nagbabago sa parehong diwa at pag-uugali. Pinag-aralan natin iyon at napatunayan na iyon. Ang Diyos ay walang hanggan sa Kanyang mga kakayahan kaya't Siya bilang Diyos ay dapat na alam ang lahat. Kung Siya ay maalam sa lahat, kung gayon Siya ay hindi natututo ngayon, ni Siya ay kumukuha ng payo kahit sa Kanyang sarili, ni Siya sa anumang oras ay nagdaragdag sa Kanyang kaalaman. Kung Siya ay makapagdaragdag sa Kanyang kaalaman, kung gayon Siya ay hindi nakakaalam ng lahat. Ang pinakamainam na masasabi natin ay na minsan Siya ay magiging. Ngunit hindi iyon Kasulatan.

Siya ay nakakaalam ng lahat. Siya ay hindi kailanman nagkaroon ng bagong pag-iisip tungkol sa anumang bagay dahil ang lahat ng Kanyang mga iniisip noon pa man ay mayroon Siya at palaging magkakaroon, at alam ang wakas mula sa simula dahil Siya ay Diyos. KAYA ANG KAISIPAN NG DIYOS AY WALANG HANGGAN. SILA AY TOTOO. Sila ay hindi lamang tulad ng isang tao na may blueprint na kanyang iginuhit at isang araw ay isasalin sa sangkap at anyo, ngunit sila ay tunay at walang hanggan, at bahagi ng Diyos.

Tingnan kung paano ito gumagana. Ang Diyos ay laging may Kanyang mga iniisip para kay Adan. Si Adan, bilang Kanyang mga iniisip, ay hindi pa naipahayag.

Awit 139:15-16 ay magbibigay sa iyo ng isang maliit na ideya ng mga ito,

"Ang aking sangkap ay hindi itinago mula sa Iyo, nang ako ay ginawa nang lihim, at kakaiba na ginawa sa pinakamababang bahagi ng mundo.

Nakita ng iyong mga mata ang aking sangkap, ngunit hindi perpekto; at sa Iyong aklat ay isinulat ang lahat ng aking mga miyembro, na sa pagpapatuloy ay naayos, nang wala pa sa kanila."

Iyan, gaya ng sinabi ko, ay hindi isinulat tungkol kay Adan ngunit nagbibigay ito sa iyo ng ideya at kaalaman na ang kaisipan ay naroon sa Kanyang isipan, at ang kaisipang iyon ay walang hanggan at kailangang ipahayag. Kaya't nang si Adan ay nabuo mula sa alabok ng lupa at ang kanyang espirituwal

na pagkatao ay nilikha ng Diyos, pagkatapos si Adan ay naging kaisipan ng Diyos na ipinahayag, at ang mga walang hanggang kaisipang iyon ay nahayag na ngayon.

Sa paglipas ng mga siglo maaari tayong pumunta. Natagpuan natin ang isang Moises, isang Jeremias, isang Juan Bautista, at bawat isa sa mga ito ay eternal pag-iisip ng Diyos na ipinahayag sa panahon nito. Pagkatapos ay lumapit tayo kay Hesus ang LOGOS. Siya ang sakdal at kumpletong PAG-IISIP na ipinahayag at Siya ay naging kilala bilang Salita. Iyan ay kung ano Siya, at magpakailanman AY MAGIGING.

Ngayon ay sinasabi na "Pinili Niya tayo SA KANYA (Jesus) bago pa itatag ang sanlibutan." Nangangahulugan iyon na tayo ay naroon mismo sa Kanya sa isip at pag-iisip ng Diyos bago ang pagkakatatag ng sanlibutan. Iyan ay nagbibigay ng WALANG HANGGAN na katangian sa mga hinirang. Hindi ka maaring makalayo diyan.

Hayaan akong mag-iniksiyon ng isang kaisipan dito. Kahit na ang ating natural na kapanganakan ay batay sa pakahirang. Ang ang obaryo ng kababaihan ay maraming ginagawa, maraming mga itlog. Ngunit bakit sa isang tiyak na oras ay isang itlog ang bumaba at hindi ang isa pa? At sa gitna ng semilya ng lalaki, sa hindi alam na dahilan, may isang mikrobyo na nakakabit sa itlog habang ang iba na maaaring madaling nakakabit sa kanilang mga sarili, o nagkaroon ng mas magandang pagkakataon na gawin ito ay hindi ginawa at namatay. Mayroong katalinuhan sa likod ng lahat ng ito, kung hindi man ay kung ano ang tumutukoy kung ang sanggol ay isang lalaki o babae, mais o morena, maputi o maitim na uri ng mga mata, atbp. Sa pag-iisip na ito ay iniisip ang tungkol kay Josue at Caleb.

Hindi ba sinabi ni Jesus sa Juan 6:49

"Ang iyong mga magulang ay kumain ng manna sa ilang at nangamatay?"

Ang mga magulang na namatay ay kinakailangan bilang mga ninuno ng mga tao kung kanino si Jesus ay nagsasalita. Sila ay namatay, subalit sila ay nasa halalan ng Diyos nang natural tulad nina Josue at Caleb ay Espirituwal.

Ngunit upang magpatuloy. Ang mga hinirang na ito ay hindi lamang ang mga walang hanggang kaisipan ng Diyos na dapat ipahayag sa laman sa kanilang takdang panahon, ngunit ang parehong mga hinirang na ito ay tinawag sa ibang pangalan.

Mga Taga Roma 4:16.

"Dahil dito'y sa pananampalataya, upang maging ayon sa biyaya; upang ang pangako ay lumagi sa lahat ng binhi; hindi lamang sa nasa kautusan, kundi pati naman sa nasa pananampalataya ni Abraham, na ama nating lahat."

Mga Taga Roma 9:7-13,

"Ni sapagka't sila'y binhi ni Abraham, ay mga anak na silang lahat: kundi, Kay Isaac tatawagin ang iyong binhi.

Sa makatuwid, ay hindi mga anak sa laman ang mga anak ng Dios: kundi ang mga anak sa pangako'y siyang ibibilang na isang binhi.

Sapagka't ito ang salita ng pangako, Ayon sa panahong ito'y paririto ako, at magkakaroon si Sara ng isang anak na lalake.

At hindi lamang gayon; kundi nang maipaglihi na ni Rebeca sa pamamagitan ng isa, ito nga'y ng ating ama na si Isaac;

(Sapagka't ang mga anak nang hindi pa ipinanganganak, at hindi pa nagsisigawa ng anomang mabuti o masama, upang ang layon ng Dios ay mamalagi alinsunod sa pagkahirang, na hindi sa mga gawa, kundi doon sa tumatawag;)

Ay sinabi sa kaniya, Ang panganay ay maglilingkod sa bunso.

Gaya ng nasusulat, Si Jacob ay inibig ko, datapuwa't si Esau ay aking kinapootan."

Mga Taga Galacia 3:16,

"Ngayon kay Abraham nga sinabi ang mga pangako, at sa kaniyang binhi. Hindi sinasabi ng Dios, At sa mga binhi, na gaya bago sa marami; kundi gaya sa iisa lamang, At sa iyong binhi, na si Cristo."

Mga Taga Galacia 3:29,

"At kung kayo'y kay Cristo, kayo nga'y binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa

pangako."

Ayon sa Roma 4:16 nalaman natin na ang Diyos ay nagbigay ng isang Tiyak na Pangako sa LAHAT ng binhi ni Abraham, at inilagay ni Pablo ang kanyang sarili at lahat ng mga mananampalataya sa ilalim ng katagang iyon sapagkat sinabi niya na "Abraham na ama natin LAHAT." Pagkatapos ay hindi lamang niya - pinakitid ang kanyang depinasyon, bagkus ay tinatapos niya ito dahil sa Galacia 3 ay tinukoy niya ang BINHI (isahan) kay Jesus, at ibinilang ang "mga anak na binhi" bilang mga anak ng pangako, at ang pangako ay may kinalaman sa "eleksiyon", o "ang pagpili ng Diyos". At iyon mismo ang atin sinasabi. Ang mga ito na mula sa Maharlikang Binhi ay mga hinirang ng Diyos; ay ang mga itinalaga, paunang-kilala ng Diyos, at nasa isip ng Diyos at Kanyang mga kaisipan.

Sa napaka-simpleng wika ang Tunay na Babaing Kasintahang babae ni Kristo ay nasa isip ng Diyos nang walang hanggan, kahit na hindi ipinahayag hanggang sa ang bawat isa ay lumabas sa itinakda, itinalagang panahon. Habang lumabas ang bawat miyembro ay naging NAIPAHAYAG at kinuha ang lugar nito sa katawan. Kaya ang nobya na ito ay ang literal na SINASALITA NA SALITANG BINHING NOBYA. At kahit na siya ay pambabae sa pagtatalaga siya ay tinatawag ding "katawan ni Cristo". Napakaliwanag na nararapat siyang tawagin na sapagkat siya ay itinalaga sa Kanya, nagmula sa iisang pinagmulan, ay walang hanggan kasama Niya, at ngayon ay nagpapakita ng Diyos sa maraming kasapi na katawan samantalang sa sandaling ang Diyos ay nahayag sa ISANG MIYEMBRO, maging ang ating Panginoong Jesucristo.

Ngayon pagkatapos, narito tayo ay darating sa isang konklusyon. Kung paanong ang walang hanggang Logos (Diyos) ay nahayag sa Anak, at kay Hesus nananahan ang buong kabuuan ng pagka-Diyos sa katawan, at ang Walang Hanggan ay ang Ama na nahayag sa laman, at sa gayon ay nagkamit ng titulong Anak, gayundin tayo, walang hanggan sa Ang kanyang mga kaisipan naman ay naging ang maraming miyembrong Binhi ng Binigkas na Salita, na nahayag sa laman, at ang mga kaisipang walang hanggan na nakikita ngayon sa laman ay ang mga anak ng Diyos, gaya ng tawag sa atin. HINDI TAYO NAGING BINHI SA PAMAMAGITAN NG MULING PAGSILANG, TAYO AY BINHI AT SAMAKATUWID AY IPANGANAK NA MULI PARA LAMANG ANG MGA HINIRANG AY MAAARING IPANGANAK NA MULI. Dahil tayo ay BINHI ang dahilan kung bakit tayo may nagbabago. Sa WALA-BINHI walang anuman upang baguhin.

Hawakan ito nang maingat sa isip. Ngayon gawin ang susunod na hakbang. Tubusin ang ibig sabihin ay bilhin pabalik. Nagbabalik ito sa orihinal na may-ari. Ang Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan, ang mabubong na dugo AY BUMILI PAGBALIK NG KANYANG MGA PAG-AARI. Binili niya muli ang Binigkas na Salita na Binhing Nobya. "Naririnig ng aking mga tupa ang Aking tinig (Salita) at sila ay sumusunod sa Akin." Palagi kang tupa. Hindi ka kailanman isang baboy o isang aso na naging isang tupa. Iyan ay imposible para sa bawat uri ng buhay ay gumagawa ng parehong uri at walang pagbabago sa uri. Habang tayo ay nasa pag-iisip ng Diyos at pagkatapos ay ipinahayag sa laman, kailangang dumating ang araw na maririnig natin ang Kanyang tinig (ang Salita), at marinig ang tinig na iyon ay nalaman natin ang pagtawag sa atin ng ating Ama, at nakikilala natin na tayo ang mga anak ng Diyos. Narinig natin ang Kanyang tinig at sumigaw tayo tulad ng ginawa ng alibughang anak na lalaki, "Iligtas mo ako, Oh, Ama ko. Ako ay bumabalik sa Iyo."

Ang isang anak ng Diyos ay maaaring tumagal ng mahabang panahon bago niya makilala na siya ay isang anak. Sa katunayan, maraming tunay na Kristiyano ang katulad ng kuwento ng sanggol na agila na napisa sa ilalim ng inahing manok. Alam mo na ang agila ay isang uri ng tunay na mananampalataya. Buweno, isang magsasaka ang kumuha ng itlog mula sa pugad ng agila at inilagay niya ito sa ilalim ng isang inahin. Sa takdang panahon ang lahat ng mga itlog sa ilalim ng inahin manok ay napisa. Maayos ang pakikitungo ng mga sisiw sa inahing manok ngunit hindi mawari ng munting agila na iyon ang pagkumapit at pagkahig para sa pagkain sa tumpok ng mga dumi. Nagawa niyang maghanapbuhay ngunit medyo nalilito siya sa lahat ng ito.

Ngunit isang araw, mula sa daan pataas sa himpapawid ang ina na agila na nangitlog ay nakita sinubaybayan yun maliit na agila sa lupa. Siya lumipad na mabilis pababa na may napakalaking bilis at sumigaw sa tuktok ng kanyang boses para sa kanya upang lumipad upang salubungin siya. Hindi pa siya nakarinig ng sigaw ng isang agila, ngunit nang marinig niya ang unang sigaw na iyon ay may napukaw sa kanyang loob at gusto niyang ilunsad ang paglipad nito. Ngunit natatakot siyang subukan. Muli ang ina na iyon ay sumigaw para sa kanya upang pumaimbabaw sa hangin at sumunod sa kanya. Sumigaw siya pabalik na siya natatakot. Muli siyang tumawag, sumisigaw na subukan niya. Sa pamamagitan ng paghampas ng kanyang mga pakpak ay inihagis niya ang kanyang sarili sa hangin, at sinagot ang sigaw ng kanyang ina, pumailanlang siya sa bughaw na kalangitan. Nakikita mong palagi siyang agila. Saglit siyang kumilos na parang manok ngunit hindi siya makuntento. Ngunit nang marinig niya ang tawag ng dakilang agila ay dumating siya sa kanyang sariling lugar. At sa sandaling marinig ng isang tunay na anak ng Diyos ang sigaw ng Espiritu sa pamamagitan ng Salita, malalaman din niya kung sino siya at tatakbo sa Dakilang Propetang Agila at makakasama Niya magpakailanman na nakaupo sa mga makalangit na lugar kay Kristo Jesus.

NGAYON DUMATING NA ANG ATING TAGUMPAY NA PANLAKIP NA BATO sa Bautismo kasama ng Espiritu Santo.

Mga Taga Galacia 4:4-7,

"Datapuwa't nang dumating ang kapanahunan, ay sinugo ng Dios ang kaniyang Anak, na ipinanganak ng isang babae, na ipinanganak sa ilalim ng kautusan,

Upang matubos niya ang nangasa ilalim ng kautusan, upang matanggap natin ang pagkukupkop sa mga anak.

At sapagka't kayo'y mga anak, ay sinugo ng Dios ang Espiritu ng kaniyang Anak sa ating mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama.

Kaya nga ikaw ay hindi na lingkod, kundi isang anak na lalaki; at kung ang isang anak, pagkatapos ay isang tagapagmana ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo.

Hayun ito. Si Jesucristo ay lumabas, namatay sa krus, at naisagawa ang Pagtubos (ibinabalik sa orihinal na may-ari sa pamamagitan ng pagbili, o pagbabayad ng presyo) at sa gayon ay INILAGAY KAMI BILANG MGA ANAK. Hindi niya tayo ginawang mga anak, sapagkat tayo ay Kanyang mga anak na, ngunit inilagay Niya tayo bilang mga anak; sapagkat habang tayo ay nasa sanlibutan sa laman, hindi tayo makikilala bilang Kanyang mga anak. Kami ay binihag sa pamamagitan ng diyablo. Ngunit tayo ay mga anak, gayunman. At pakinggan ninyo ito: AT DAHIL KAYO AY MGA ANAK, ISINUGO NG DIYOS ANG ESPIRITU NG KANYANG ANAK SA INYONG MGA PUSO NG MAGKAGAYO'Y KAYO AY SUMISIGAW, AMA, AMA. Kanino bumagsak ang Espiritu sa Pentekostes? Mga anak na lalaki. Sa Corinto? Sa mga Anak habang NARINIG nila ANG SALITA.

Ano ang Bautismo sa Espiritu Santo? Ito ang Espiritu na Nagbabautismo sa iyo sa katawan ni Kristo. Ito ang bagong kapanganakan. Ito ay ang Espiritu ng Diyos na pumapasok at pumupuno sa iyo pagkatapos mong magsisi, (narinig ang Kanyang Salita) at mabautismuhan sa tubig bilang isang sagot ng isang mabuting budhi sa Diyos.

Ang itinakda natin ay magiging mas madaling maunawaan ng lahat kung ang lahat ay maniniwala sa doktrina ng kaisahan ng Panguluhang Diyos. Sapagka't walang tatlong persona sa Panguluhang Diyos na iyon kundi ISA. Kaya HINDI tayo isinilang na muli sa pamamagitan ng Espiritu ng Buhay ni Hesus na pumapasok, at pagkatapos nito ay pumapasok ang Banal na Espiritu upang bigyan tayo ng kapangyarihan. Kung totoo iyon, bakit natin winawalang galang ang Ama sa pamamagitan ng hindi pagbibigay sa Kanya ng bahagi sa ating ganap na kaligtasan, dahil kung ang kaligtasan ay mula sa Panginoon at mayroong tatlong Panginoon, kung gayon SIYA (Ama) ay dapat na may gagawin din. Ngunit tiyak na makikita na nilinaw ito ni Jesus na Siya at Siya lamang ang Diyos at Siya at Siya lamang ang pumapasok sa mananampalataya.

Sinasabi ng Juan 14:16 na magpapadala ang Ama ng isa pang Mang-aaliw.

Ngunit ang talata 17 ay nagsasabi na Siya (Jesus) ay naninirahan kasama nila at dapat maging SA kanila mamaya.

Sa talata 18 Sinasabi Niya na lalapit Siya sa kanila.

Sa talata 23 sa pagsasalita sa mga disipulo sinabi Niya, "Kami (Ama at Anak) ay lalapit sa kaniya." Kaya't ang Ama, ang Anak at ang Espiritu Santo ay pumapasok sa isang pagkakataon para ITO AY ISANG TAO na binubuo ng Panguluhang Diyos. Ang pagdating na iyon ay naganap noong Pentekostes. Walang dalawang pagdating ng Espiritu, isa lamang. Ang problema ay hindi alam ng mga tao ang tunay na katotohanan, at naniniwala lang sila kay Jesus para sa kapatawaran ng kasalanan ngunit hindi nagpapatuloy sa pagtanggap ng Espiritu.

Bago ko isara ang paksang ito, alam kong may tanong sa iyong isipan. Gusto mong malaman kung naniniwala ako sa doktrina ng nabubuhay bago pa mabuhay. Hindi ako naniniwala sa doktrinang Mormon tungkol sa pagkakaroon ng mga kaluluwa nabubuhay na kaysa sa pinaniniwalaan ko sa muling pagkakatawang-tao o sa paglipat ng mga kaluluwa. Mag-ingat dito at tingnan ito. Ito ay hindi ang tao na dumating na itinalaga magpakailanman mula sa Diyos, ITO AY ANG SALITA, O BINHI. Iyan ito. Doon, napakalayo para maunawaan ng isip ng tao, ang Diyos na Walang Hanggan na may walang hanggang pag-iisip, kaisipan at kautusan,

"JACOB AY MINAMAHAL KO, NGUNIT ESAU AY KINAMUMUHIAN KO,

(Mga Taga Roma 9:13)

AT HINDI IPINANGANAK, AT HINDI NAKAGAWA NG MABUTI O MASAMA.

Kita n'yo, iyon ay ang PAG-IISIP, at pagkatapos ang kaisipang iyon ay nahayag, at binili ng Diyos si Jacob, dahil si Jacob lamang ang BINHI. Si Jacob, lamang ang may binhi; kaya't siya ay may paggalang sa karapatan ng pagkapanganay at tipan ng Diyos. Kung ikaw ay tunay na binhi, maririnig mo ang Salitang iyon; babautismuhan ka ng Espiritu sa katawan ni Kristo, pupuspos ka at bibigyan ka ng kapangyarihan, at matatanggap mo ang Salita para sa iyong araw at kapanahunan. Tingnan kung gaano kalinaw ang tunay na katibayan kapag ang Salita ay ipinahayag sa iyo? Muli, tandaan, si Hesus ang Maharlikang Binhi. Siya ay nanirahan sa isang katawan ng tao. Nang tumawag ang Espiritu sa Kanya (ang Salita-Nahayag na Kaisipan), nagpunta Siya sa Jordan at naroon ay nabautismo sa tubig. Nang sumunod sa Salita, ang Banal na Espiritu ay dumating sa Kanya at sinabi ng tinig, "Ito ang Aking sinisinta na Anak, pakinggan ninyo Siya." Ang tinig ay hindi nagsabi, "Ito ay naging Aking Anak," Si Hesus ay ang Anak. Inilagay Siya ng Espiritu Santo bilang Anak na iyon sa harap nila lahat. Pagkatapos ay napuspus nang ganito (at ang parehong pamantayan ay pinanghahawakan noong Pentecostes at magpakailanman), pumunta Siya sa ipinakitang kapangyarihan, tinanggap ang buong paghahayag ng Diyos at mula sa Diyos, para sa araw na iyon.

Ngayon ay patuloy nating sinasabi na ang tunay na katibayan ng pagiging mabautismuhan sa Espiritu Santo ay para sa mananampalataya na tanggapin ang Salita para sa kapanahunan kung saan siya nabubuhay. Hayaan akong ipakita sa iyo nang malinaw.

Ang Pitong Kapanahunan na itinakda sa Apocalipsis Kabanata 2 at 3 ay tumatagal sa buong tagal ng Kapunuan ng mga Gentil, o sa buong panahon kung saan ang Diyos ay nakikitungo sa mga Gentil tungo sa kaligtasan. Sa bawat solong kapanahunan, wala bara, sinasabi nito ang parehong bagay sa pagbubukas at pagsasara ng mensahe sa bawat kapanahunan. "Sa mensahero ng (Efeso, Smirna, Pergamos, Tiatira, Sardis, Philadelphia, Laodicea) ay sumulat; Ang mga bagay na ito ay nagsasabi Niya, atbp."... Ang may pakinig, ay makinig (isahan) kung ano ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia." Pansinin dito na si Hesus (sa pamamagitan ng Espiritu) sa BAWAT kapanahunan ay tinutugunan ang Kanyang Sarili sa ISANG tao LAMANG na may kaugnayan sa Salita para sa kapanahunang iyon. ISANG mensahero lamang para sa bawat kapanahunan ang tumatanggap ng kung ano ang sinasabi ng Espiritu sa kapanahunang iyon, at ang ISANG MENSAHERO ay ang mensahero sa tunay na iglesia. Nagsasalita siya para sa Diyos sa pamamagitan ng paghahayag sa mga "iglesia", parehong totoo at hindi totoo. Ang mensahe ay ipinanalaganap sa lahat. Ngunit kahit na ito ay nai-broadcast para sa lahat ng dumating sa loob ng saklaw ng mensahe, ang mensaheng iyon ay matatanggap nang isa-isa ng isang partikular na kwalipikadong grupo sa isang tiyak na paraan. Ang bawat tao sa grupong iyon ay isa na may kakayahang marinig ang sinasabi ng Espiritu sa pamamagitan ng mensahero. Ang mga nakakarinig ay hindi nakakakuha ng kanilang sariling pribadong kapahayagan, ni ang isang grupo ay nakakakuha ng kanilang sama-samang kapahayagan, NGUNIT BAWAT TAO AY NAKAKARINIG AT NAKAKATANGGAP KUNG ANO ANG NATANGGAP NA NG MENSAHERO MULA SA DIYOS.

Ngayon isipin na hindi kakaiba na itong kaso, sapagkat itinakda ni Pablo ang huwarang ito sa ilalim ng kamay ng Diyos. Si Pablo lamang ang nagkaroon ng buong kapahayagan para sa kanyang panahon na pinatunayan ng kanyang paghaharap sa iba pang mga apostol na umamin na si Pablo ang Propeta-Mensahero sa mga Hentil para sa araw na iyon. At pansinin din sa pamamagitan ng aktwal na paglalarawan sa Salita, na nang ninais ni Pablo na pumunta sa Asia, pinagbawalan siya ng Diyos, sapagkat ang mga tupa (Kanyang mga anak) ay nasa Macedonia at sila (ang mga Macedonia) ay maririnig kung ano ang sasabihin ng Espiritu sa pamamagitan ni Pablo, habang ang mga tao sa Asya ay hindi.

Sa bawat kapanahunan mayroon kaming eksaktong parehong pamantayan. Kaya nga ang liwanag ay dumarating sa pamamagitan ng ilang bigay-Diyos na messenger sa isang partikular na lugar, at pagkatapos ay mula sa mensaherong iyon ay lumalaganap ang liwanag sa pamamagitan ng ministryo ng iba na matapat na tinuruan. Ngunit siyempre lahat ng lumalabas ay hindi laging natututo kung gaano kakailangan na magsalita LAMANG kung ano ang sinalita ng mensahero. (Tandaan, binalaan ni Pablo ang mga tao na sabihin lamang ang kanyang sinabi, I Mga Taga Corinto 14:37, "Kung ang sinoman ay nag-iisip na siya ay propeta o espirituwal, ay kilalanin niya na ang mga bagay na isinusulat ko sa inyo ay mga UTOS NG PANGINOON. . Ano? sa iyo nanggaling ang Salita ng Diyos? o sa iyo lamang dumating?") Nagdaragdag sila rito, o nag-alis doon, at hindi nagtagal ang mensahe ay hindi na dalisay, at ang muling pagsigla ay namamatay. Gaano tayo kaingat na marinig ang ISANG tinig, sapagkat ang Espiritu ay may isang tinig lamang na siyang tinig ng Diyos. Binalaan sila ni Pablo na sabihin ang sinabi niya, gaya ng ginawa ni Pedro. Binalaan niya sila na KAHIT SIYA (PAUL) ay hindi mababago ang isang salita na ibinigay niya sa pamamagitan ng kapahayagan. O, gaano kahalaga na marinig ang tinig ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang mga mensahero, at pagkatapos ay sabihin kung ano ang ibinigay sa kanila upang sabihin sa mga iglesia.

Umaasa ako na nagsisimula mong makita ito ngayon. Marahil ay maaari mong maunawaan ngayon kung bakit hindi ko hawakan ang mga pundamentalista at ang mga Pentekostal. Kailangan kong hawakan ang Salita sa paraang inihayag ito ng Panginoon. Ngayon hindi ko tinalukbungan ang lahat ng ito. Iyan ay

kukuha ng isang hiwalay na aklat, ngunit sa tulong ng Panginoon ay makakakuha tayo ng maraming mga sermon at mga teyp at mga mensahe sa lahat ng mga puntong ito upang matulungan kang maunawaan at maiugnay ang lahat ng Kasulatan.

“Ang may pakinig, pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia sa bawat kapanahunan.” Sa bawat kapanahunan to ay kaparehong sigaw. Pakinggan ano sinasabi ng Espiritu. Kung ikaw ay isang Kristiyano, babalik ka sa itinuturo ng Espiritu, iyon ay, ang Salita ng kapanahunang ito. Ang bawat mensahero sa bawat kapanahunan ay mangangaral ng Salitang iyon. Ang bawat sariwa at tunay na muling pagsigla ay dahil ang mga tao ay nakabalik sa Salita para sa kanilang kapanahunan. Ang sigaw ng bawat kapanahunan ay ang pagsaway, “Iniwan mo ang Salita ng Diyos. Magsisi, at bumalik sa Salita.” Mula sa unang aklat sa Bibliya (Genesis) hanggang sa huling aklat (Apocalipsis) iisa lamang ang dahilan ng pagkagalit ng Diyos—pag-iwan sa Salita; at mayroon lamang isang lunas upang mabawi ang Kanyang pabor—bumalik sa Salita.

Sa Kapanahunan ng Efeso, at sa kapanahunang ito, at sa bawat kapanahunan na ating pagninilay-nilay ay makikita natin na ito ay totoo. At sa huling kapanahunan na ating kapanahunan, makikita natin ang pagkawala ng Salita, ang ganap na apostasiya na nagtatapos sa dakilang kapighatian.

Kung ikaw ay tunay na binhi, kung ikaw ay tunay na nabautismuhan ng Banal na Espiritu ay pahahalagahan mo ang Kanyang Salita kaysa sa iyong kinakailangang karne, at nanabik na mamuhay sa BAWAT Salita na lumalabas sa bibig ng Diyos.

Ito ang aking taimtim na panalangin para sa ating lahat; nawa'y marinig natin ang dinadala ng Espiritu mula sa Salita para sa atin ngayon.

www.messagehub.info

Pangangaral ni

William Marrion Branham

"... sa mga araw ng tinig ..." Apocalipsis 10:7